MONAHUL TEODOR STĂNESCU

Colecția Adevăruri Adevărate
volumul II

PROTEST

ÎMPOTRIVA LEGII FĂRĂ DE LEGE: LEGEA NR. 217/2015

care socotesc că este
ANTI-ROMÂNEASCĂ
și
IMORALĂ

Monah TEODOR STĂNESCU

Colecția Adevăruri Adevărate
Volumul II

PROTEST

împotriva legii fără de lege:
LEGEA NR. 217/2015
care socotesc că este
ANTI-ROMÂNEASCĂ
și
IMORALĂ

PROTEST

Subsemnatul, monah Teodor Stănescu de la Sfânta Mănăstire Petru Vodă județul Neamț, depun acest protest împotriva legii mai sus menționate, socotind-o anti-românească și imorală, deoarece pornește de la două neadevăruri strigătoare la cer privind: Mișcarea Legionară și Holocaustul împotriva evreilor.

MIȘCAREA LEGIONARĂ NU A FOST MIȘCARE FASCISTĂ, așa cum o socotesc astăzi dușmanii NEAMULUI.

Ca dovadă, Tribunalul Internațional de la Nurnberg - cea mai înaltă instituție juridică la vremea ei - prin sentința pronunțată în aprilie 1947 - a absolvit Mișcarea Legionară de crime de război, genocid, fascism, nazism și colaboraționism. În urma acestei sentințe au fost eliberați din lagărele naziste și apoi americane cei zece mii de legionari care s-au răspândit în toată lumea.

În sprijinul acestei afirmații aduc ca dovadă broșura lui Mihail Enescu, intitulată „Garda de Fier în ancheta Tribunalului de la Nurnberg"- editată de Fundația „Buna Vestire", Sibiu, 1994. Trebuie să precizez că Mihail Enescu era Consul General al Guvernului Român de la Viena și a fost arestat în 29 octombrie 1945, când i-au confiscat toate actele împreună cu „Memorandumul despre Garda de Fier", care a apărut pe masa aceluiași Tribunal.

În acest Memorandum arată că Mișcarea Legionară nu este fascistă, nazistă sau colaboraționistă. Astfel, în acestă lucrare la paginile 7-8 scrie:

12. „La arestare mi-au fost confiscate toate actele, printre care și memorandumul despre Garda de Fier. Memorandumul a fost înaintat autorităților americane din Austria, cu sediul atunci la Salzburg (în așteptare a fi transferați la Viena) și de acolo am fost îndrumat la Comisia Instructorie de pe lângă Tribunalul Internațional de la Nurnberg, care avea sa decidă soarta celor cercetați ca eventuali criminali de război. Acest memorandum a făcut oarecare impresie după cum am aflat mai târziu."

13. După aproape 4 luni, pe la jumătatea lunii Februarie 1946, Iașinchi , gen. Chirnoagă și comandorul Băila au fost anunțați să se prezinte în ziua următoare cu bagajele la C. T.C., fiindcă vor fi

internați la Glassenbach.". În noaptea de 15 iulie 1946 a sosit de la Nurnberg la Glassenbach un ofițer american cu 400 de formulare ale Comisiei Instructorii de pe lângă Tribunalul Internațional. Între aceste 400 formulare se găseau și cele destinate nouă, Misiunea Guvernului Național cu persoane atașate, Iașinschi, gen. Chirnoagă și comandorul Băila. Rostul acestor formulare de la Nurnberg era să stabilească identitatea acelora în sarcina cărora nu se găsiseră vini pedepsibile și nici nu aparțineau organizațiilor culpabile colectiv de „crime de război", contra „umanității" sau „colaboraționism."

14. În aprilie 1947 am fost eliberați - Misiunea Diplomatică Consulară și comandorul Băila - iar o lună mai târziu și ceilalți, Vasile Iașinschi și gen. Chirnoagă."

15. Odată cu exonerarea noastră de orice culpă, Comisia Instructorie de la Nurnberg a scos din cauză și entitățile pe care le reprezenta Mișcarea Legionară: Guvernul Național și Armata Națională. Aceste entități nu sunt culpabile nici de „crimă de război" nici de „genocid", nu sunt „fasciste", nici „naziste" nici „colaboraționiste."

După cum este bine știut, instrucția este secretă și nu se publică actele și deciziile ei. S-au publicat, însă, darea în judecată și sentința de condamnare de către Tribunalul Internațional de la Nurnberg, a altor organizații. Astfel, în afară de partidele Fascist și Național-Socialist, de SA și, mai ales, de SS au fost condamnate pentru „crime de război", „contra umanității", pentru„ fascism", „nazism" și „colaboraționism" mai toate mișcările naționaliste din Europa: „Rex" a lui Leon Degrelle, „Ustasa" croată, „Crucile cu săgeți" maghiară, „Hlinka-Garda" slovacă, etc. Numai Mișcarea Legionară și mișcarea „Strajnicii" bulgară (după modelul legionar) a profesorului Cantargief au rămas în afară de asemenea condamnări.

Cât privește problema evreiască, cunoscutul sionist Lowenthal a afirmat aceeași teză: „antisemitismul Gărzii de Fier nu era de natură rasistă ca la Naziști, ci din invidie, față de starea economică a populației evreiești din România".

1. Despre deosebirile fundamentale dintre Mișcarea Legionară și celelalte mari mișcări colective contemporane Mihail Enescu scrie la pagina 12:

„ ...fascismul cu mistica Statului, național-socialismul cu mistica rasei, comunismul cu mistica vidă a colectivului. Este suficient să relevăm accentul pentru atingerea obiectivelor materiale și pe aplicarea excesivă a principiului autorității, pusă în practică de mișcările totalitare cu ignorarea structurală a religiei ca valoare spirituală dominantă, pentru a înțelege diferența esențială de Mișcarea Legionară, care condiționează opera sa constructivă de precăderea valorilor spirituale și a principiilor moral- creștine."

„Așadar Mișcarea Legionară nu admite deopotrivă nici excesele principiului autorității, generatoare de tiranie, nici pe acelea ale libertății individuale generatoare de anarhie. Nu este astfel o organizație nici de gen strict autoritar, nici un partid de tip liberal. Garda de Fier este o sinteză de esențe de realități și permanențe, rezultate din specificul etnic al Poporului Român, din condițiile lui de viață internă și de conviețuire cu alte naționalități, din asigurarea existenței și securității lui în raport cu popoarele vecine, din integrarea lui în spiritul continentului european și al relațiunilor cu celelalte popoare ale lumii. Datorită unui spirit unic de creație, Corneliu CODREANU a izbutit să închege într-un puternic sistem politic și spiritual, armonic și organic, nu numai cele mai variate condiții, dar cele mai îndreptățite și în aparență de sens contrar.

Prin acest sistem s-au contopit, astfel, toate rezultatele poporului român și toate straturile sociale într-o mare mișcare de elită și în același timp de spirit tradițional și comunitar, de respect al ființei și al gândirii umane și de disciplină voluntar consimțită, de conservarea proprietății dar și de asigurarea dreptății sociale, de aplicarea principiului autorității și în același timp cu o intensă cultivare a libertății, de ridicare pe culmi spirituale și cu o minuțioasă campanie de reconstrucție materială."

Deci trebuie să subliniem că Mișcarea Legionară nu preamărea:

1. STATUL ca în fascism, ci preamărea Neamul Românesc. Ne mândream și trebuie să ne mândrim că suntem singurul neam din lume care ne-am născut creștini. Toate celelalte neamuri au fost încreștinate. Noi, prin simbioza Dacilor cu Romanii, ne-am născut Neamul Românesc, profund creștin ortodox. Deci, cum

spune Herodot, dacii erau cei mai viteji ostași din lume, pentru că ei credeau în nemurirea sufletului, într-un zeu necunoscut. L-au primit pe Iisus Hristos cu toată ființa lor. Datorită acestui creștinism am dăinuit de-a lungul veacurilor în calea tuturor greutăților, după cum spune cronicarul.

Creștinismul nostrul este și ar trebui să fie un creștinism organic, un creștinism ființial, făcând parte din ființa noastră, fiind primit de la sânul mamelor noastre.

Noi am apărat Europa împotriva năvălirilor barbare, iar atunci când nu am mai putut rezista, Roma fost cucerită. România a fost Poarta Europei, nu cum ne-au împuiat capul acum câțiva ani așa-zișii analiști politici, preamărind ideea de a intra în Europa. Noi am fost și suntem europeni. Ne-am luptat cu turcii care mereu aveau o armată mult mai numeroasă decât mica noastră armată.

Armata română a fost formată din țărani de la coarnele plugului, pe când armata turcă era formată din ieniceri, meseriași ai armelor, care nu cunoșteau altă meserie. Și cu toate acestea i-am învins de nenumărate ori. Cum se explică aceste minuni? Numai prin faptul că, armata noastră este armata lui Hristos, care a apărat creștinătatea Europei. Dintotdeauna armata română a fost condusă de domnitori evlavioși, care aveau călugări ca duhovnici (Daniil Sihastrul și ceilalți adevărați sfinți).

2. Nu preamărea RASA, ca național-socialismul german, ci preamărea OSPITALITATEA ROMÂNEASCĂ: dragostea față de aproapele și buna conviețuire între oamenii de orice rasă, fie că erau evrei, ruși, poloni etc.Erau profund creștini nu atei ca fasciștii sau naziștii ori bolșevicii comuniști internaționaliști.

Principiul de viață a românilor era *„pe unde îți iese vorba îți iese și sufletul”*. Cine nu-și respecta cuvântul era un om mort. Nimeni nu-l mai lua în seamă. Mihail Enescu în opera citată la pagina 9 scrie: *„Cine colaborează cu Garda de Fier, știe că se poate bizui până la urmă pe o neclintită credință a cuvântului dat”*. În continuare scrie la paginile 11-12:

„Cercetătorii, literatura internațională de specialitate, cât și tehnicienii politicii aplicate, au recunoscut în Garda de Fier o mare mișcare politică și spirituală, profund originală. Adversarii, mai puțin scrupuloși însă, pentru a creea confuzii, atât în România cât și în străinătate, au căutat să prezinte Garda de Fier când

ca o mișcare fascistă, când ca național-socialistă, ba unii chiar ca organizație originală de infiltrație comunistă. Alții, în sfârșit, discutând nota dominantă creștină a gărzii de Fier, au ajuns la concluzia că ar fi o sectă religioasă. În realitate, Garda de Fier nu este nimic din toate acestea.

Garda de Fier (sau Mișcarea Legionară) este o mișcare specifică românească de ridicarea poporului român de aceeași conștiință politică, la aceeași stare economică și socială și cu aceeași dezvoltare culturală ca a celorlalte popoare ale Europei. În același timp luptă pentru reîntregirea valorilor creștine eterne în felul cum poporul român concepe lumea și se subordonează preceptelor morale și legilor divine. Este, deci, o mișcare complexă cu laturi multiple: politice, spirituale, constructive, culturale, economice, sociale, morale, care urmărește în fond țeluri simple și naturale ca acelea ale sporirii de randament ale poporului român la patrimoniul comun european."

Până aici am dovedit că mișcarea legionară nu a fost fascistă, nazistă sau comunistă cum a fost calificată de cei cu rea credință de ieri și de azi. În continuare voi arăta cum a apărut și de ce a fost prigonită tot timpul de dușmanii neamului din țară și de peste hotare.

Mișcarea legionară a apărut în mijlocul studenților naționaliști care luptau împotriva agresivității evreilor din România. Vezi în cartea lui N. C. Paulescu „Spitalul, Coranul, Talmudul, Franc-Masoneria", apărută în București în 1913, care la pagina 114 scrie că în 1803, în Moldova erau 12.000 evrei (conform recensământului de atunci), în 1899 erau 200.000, iar în Muntenia în 1820 erau doar 127 de familii, ca în 1899 să ajungă la 70.000 de evrei. Invazia evreilor în România a început în 1830. În continuare, la pagina 115-114 scrie:

„Iată ce zice în această privință, un savant istoric, Ernest Desjardins, membru al Institutului, care a venit în România, în 1867, să studieze chestiunea izraelită:

„Majoritatea familiilor ovreiești care locuiesc în România, este prin naștere - ca și prin voință și prin moravuri, prin spirit și prin limbă - străină de țară. Ea a venit aici prin imigrație, din Austria și din Rusia. Această invazie a început de ani de zile; dar a devenit foarte activă, mai ales în timpul domniei lui Mihai

Sturdza (1834-1848).

Astfel, existau în Moldova regulamente pentru apărarea fruntariilor împotriva valurilor năvălitoare ale vagabonzilor străini. Numai că, severitatea acestor regulamente se topi la vederea câtorva gologani, iar guvernele, făcându-se complicii acestor abateri, dădură pământul național pradă cerșetorilor corupători.

Dacă acum examinăm statisticile care dau mișcarea totală a populației în orașele Moldovei, de la 1870 la 1893, vedem că românii prezintă un deficit de 30.000 morți, asupra nașterilor, câte vreme jidovii (al căror număr este aproape pe jumătate ca acela al creștinilor) un excedent de 40.000 nașteri, asupra morților:

	Nașteri	Morți	Diferența
Români	140,000	170,000	-30,000
Ovrei	120,000	80,000	-40,000

Adică, în 22 de ani, o diferență de 70.000 de suflete în profitul lui Israel.

De asemenea, în orașul Iași, fosta capitala Moldovei, mișcarea populației, de la 1869 la 1875, se prezintă cu un tablou și mai înfricoșător:

	Nașteri	Morți	Diferența
Români	7,500	13,000	-5,500
Ovrei	13,000	9500	-3,500

Și, numai în anul 1909, românii au pierdut aici, 986 indivizi (1.432 nașteri, 2.418 morți), pe când jidanii au câștigat 120 (894 nașteri, 774 morți).

Domnul A.C. Cuza, profesor de economie politică la Universitatea din Iași, calculând asupra datelor statisticilor oficiale, pentru același oraș, mișcarea populației de la 1866 la 1909, constă:

Pentru români, un deficit de 14443 de suflete. Pentru ovrei un

excedent de 17784 de suflete.

Cu alte cuvinte, în 43 de ani, s-a produs o diferență de peste 30.000 de indivizi în favoarea lui Israel, asupra unei populații totale de 77.759 locuitori.

Cu modul acesta, ovreii ajuns în Iași la cifra de 39.488 suflete, - adică la 50,8%.

O asemenea populație se întâlnește în mai toate orașele Moldovei; astfel la Dorohoi ea este de 53,6%, la Botoșani, de 51,8%, la Fălticeni, de 57% și așa mai departe."

Această situație demografică dezastruoasă pentru români se datorează apucăturilor evreilor talmudici care prin concurență neloială - cămătărie și corupția autorităților - au jefuit și sărăcit neamul nostru. Problema evreiască din țara noastră este o adevărată istorie despre care au scris mulți patrioți români, printre care și Mihai Eminescu. Găsesc că este necesar să arăt în această broșură pericolul pe care evreii talmudici îl reprezintă pentru creștinism. „Înfruntarea jidovilor" de Neofit apărută la editura Samizdat - ISBN 973-99625 - în care se redă cele scrise de fostul rabin Neofit, care s-a și creștinat, în 1803. Acesta fost un mare cunoscător al Talmudului, al Vechiului și Noului Testament, profesor de limba greacă la Sfântul Munte și apoi în Moldova. Originalul lucrării se află la Academia Română în colecția „cărți vechi" la numărul 663.

În această lucrare Neofit dezvăluie multe directive cutremurătoare cuprinse în Talmud, dar cea mai cumplită este „pe cel mai bun dintre creștini, ucide-l" scrise în această broșură la pagina 14. Această directivă nu este o aberație ci ea s-a aplicat și se aplică. Corneliu Zelea Codreanu împreună cu 13 camarazi ai săi, fiind condamnat și închis la închisoarea din Râmnicul Sărat, în noaptea de 30 noiembrie 1938 au fost încărcați în două dube ale poliției, legați fedeleș de scaune, având fiecare în spate un jandarm. În pădurea Tâncăbești au fost strangulați - moarte rabinică - și îngropați la

Jilava. (Mărturia plutonierului Constantin Sarbu la judecarea procesului Codreanu în 1940).

Acum socotesc că este necesar să arăt cum a luat ființă Mișcarea Legionară și de ce a fost prigonită de partidele politice, de dictatura regelui Carol al II-lea, de Antonescu și mai ales de

dictatura sângeroasă comunistă.

Corneliu Zelea Codreanu, întemeietorul Mişcării Legionare, a fost din fragedă tinereţe şi până a închis ochii, un mare luptător pentru credinţa strămoşească, Neam şi Ţară. În cartea sa „Pentru Legionari"- editura Scara, 1999- arată la pagina 15:

„Nenorocul meu a fost mare, deoarece, neavând decât 17 ani, comandantul regimentului a refuzat să mă primească voluntar. Totuşi, am luat parte la înaintarea şi retragerea din Ardeal, iar la 20 septembrie, când tatăl meu a căzut rănit deasupra Sovatei pe Muntele Ceres-Domu, i-am fost de folos, ajutându-l în faţa inamicului care înainta. Deşi rănit, a refuzat să se lase evacuat conducându-şi compania tot timpul retragerii şi apoi în grelele lupte cari au urmat la Oituz."

Fiind student la Facultatea de Drept din Iaşi (5 septembrie 1919), menţionează :

„Profesorii Universităţii, afară de un grup foarte restrâns în frunte cu A.

C. Cuza, Ion Găvănescul şi Corneliu Şumuleanu, erau părtaşii aceleiaşi idei. Profesorul Paul Bujor, unul din exponenţii majorităţii, rostise chiar lapidar în plin senat al României: „Lumina vine de la Răsărit", adică de peste Nistru. Această atitudine a profesorilor care considerau ca „barbarie" orice idee şi notă naţionalistă, a avut ca efect dezorientarea totală a studenţilor. Unii susţineau bolşevismul pe faţă, alţii – cei mai mulţi – spuneau: „Orice s-ar zice, a trecut timpul naţionalismului, omenirea merge spre stânga"."

Iar la pagina 14 mai scrie:

„SE PREGĂTEA REVOLUŢIA"

Dar nu numai în universitate era această situaţie. Masa muncitorească ieşeană, cuprinsă aproape în întregimea ei de comunism, stătea gata să izbucnească în revoluţie. În fabrici se lucra foarte puţin. Se ţineau ceasuri întregi comitete, consilii, adunări. Se făcea mai mult politică. Ne găseam în plină sabotare sistematică, făcută cu plan şi cu ordin: „sfărâmaţi, distrugeţi maşini, creaţi starea de mizerie materială generală care duce la izbucnirea revoluţiei „. Şi într-adevăr, cu cât ordinul se executa mai bine, cu atât mizeria se întindea, foamea se proiecta mai

amenințătoare și revolta creștea în sufletul mulțimilor.

La fiecare 3–4 zile, pe străzile Iașului, mari demonstrații comuniste. Cele 10-15.000 de lucrători, înflămânziți și manevrați de mâna criminală de la Moscova, parcurgeau străzile în cântecul Internaționalei, în strigăte de: „Jos Armata!", „Jos Regele!", purtând placarde pe care se putea citi: „Trăiască revoluția comunistă!", „Trăiască Rusia Sovietică!".

Dacă ar fi învins aceștia? Am fi avut cel puțin o Românie condusă de un regim muncitoresc românesc? Ar fi devenit muncitorii români stăpânii țării? Nu! Ar fi devenit de a doua zi robii celei mai murdare tiranii: tirania talmudică, jidănească.

România Mare, după mai puțin de o secundă de viață, s-ar fi prăbușit. Noi, poporul român, am fi fost exterminați fără milă, uciși sau deportați pe drumurile Siberiei: țărani, muncitori, intelectuali, cu toții de-a valma.

Pământul din Maramureș până la Marea Neagră, rupt din mâna românilor, ar fi fost colonizat de mase jidănești. Aici s-ar fi ridicat adevărata Palestină. Aveam conștiința clară, că în acele ceasuri juca balanța vieții și a morții poporului român. Aceeași conștiință o aveau toți jidanii, care împingeau de la spate pe muncitorii români la revoluție. N- aveau nimic comun cu îngrijorarea, care în acele clipe, țâșnea din ochii și din inimile noastre. Erau conștienți. NUMAI INTELECTUALII ROMÂNI ERAU INCONȘTIENȚI. Intelectualii care au învățat carte și care aveau chemarea de a lumina calea poporului în clipe grele – căci pentru aceasta erau

intelectuali – lipseau de la datoria lor. Acești nevrednici în ceasurile ACELEA HOTĂRÂTOARE susțineau cu o inconștientă criminală, că „lumina vine de la Răsărit". Coloanelor revoluționare, care străbăteau amenințătoare străzile tuturor orașelor, cine să li se opună? Studențimea? Nu! Poliția? Siguranța? Aceștia, când auzeau că se aproprie coloanele, intrau în panică și dispăreau. Nici armata nu le putea sta în cale. Căci nu era vorba de

1.000 de oameni, ci de 15.000, de 20.000, organizați și înflămânziți."

În acele momente critice pentru existența României Mari, în toamna anului 1919 la Iași a aflat de „Garda Conștiinței Naționale" înființată de muncitorul Constantin Pancu despre care scrie la paginile 20-21:

„Din seara aceea drumul meu se bifurca: jumătate în lupta de la universitate şi jumătate cu Constantin Pancu, în rândurile muncitorimii. Eu m-am legat sufleteşte de acest om şi am rămas cu el, sub conducerea lui, tot timpul până la desființarea organizației.

La început consfătuiri, apoi întruniri care ajungeau până la 5–6 şi chiar 10.000 de oameni. Acestea erau, în perioada critică, săptămânale. Aveau loc în sala Principele Mircea şi uneori chiar în Piaţa Unirii. Printre cei care luau cuvântul regulat eram şi eu. Atunci am învăţat să vorbesc în faţa mulţimii. Este incontestabil că Garda Conştiinţei Naţionale a fost înălţată într-un moment critic în conştiinţa naţională a Românilor într-un punct de importanţă ca acela al Iaşiului şi a aşezat-o ca o barieră în faţa valului comunist.

Activitatea aceasta nu s-a mărginit numai la Iaşi. Ne-am deplasat şi în alte oraşe. Apoi foaia „Conştiinţa", care apărea regulat, pătrunsese cu strigătul ei de alarmă aproape în toate oraşele din Moldova şi Basarabia.

În domeniul acțiunii, ciocnirile între cele două tabere, ciocniri inerente, sângeroase, erau aproape zilnice.

Din ele noi ieşeam cu mai mulţi răniţi. Situaţia aceasta de încordare a durat până în primăvară. După două mari victorii ale noastre, puterea ofensivă a adversarilor a fost cu mult redusă. Era pe la 10 sau 11 Februarie 1920. De două săptămâni se vorbea de greva generală în toată ţara. Se apropia bătălia decisivă. Pe la ora 12, se zvoneşte în oraş că la Regia Monopolurilor Statului, unde erau circa 1.000 de lucrători, s-a declarat greva, a fost arborat drapelul roşu, tablourile Regelui au fost date jos şi sfărâmate în picioare, iar în locul lor aşezate fotografiile lui Karl Marx, Trotzki şi Racowski.

Oamenii noştri au fost bătuţi, mecanicii de la maşini, care erau din Gardă, răniţi. La ora 1, suntem la sediu adunaţi cam o sută. Ce facem ? Pancu prezidează discuţia. Două păreri. Unii susţineau să trimitem telegrame guvernului, cerând intervenţia armatei. Eu eram de părere să mergem toţi cei prezenţi la Regie şi

cu orice risc să dăm steagul jos. Se admite punctul meu de vedere. Am luat steagul nostru şi la ora 1 am pornit cu Pancu în frunte pe Lăpuşneanu şi Păcurari, în marş forţat, cântând „Deşteaptă-te Române". În apropierea fabricii, în stradă, câteva grupuri de comunişti sunt date peste cap.

Intrăm în curtea fabricii. Pătrundem în clădire. Mă urc cu steagul până la acoperiş şi îl înfig sus. De acolo încep să vorbesc. Apare armata şi ocupă fabrica. Noi ne retragem cântând. Ne reîntoarcem la sediu. Ne gândim:

Incursiunea noastră rapidă a fost bună. În oraş vestea atitudinii pe care am avut-o se răspândeşte ca fulgerul. Totuşi, greva continuă. Armata nu poate decât să păzească steagul, ea nu poate pune fabrica în mişcare. Ce facem? În mintea noastră încolţeşte o idee. Să căutăm în tot Iaşiul mână de lucru şi să deschidem fabrica. În trei zile, 400 de lucrători noi, adunaţi din toate colţurile Iaşiului, sunt introduşi în fabrică. Aceasta începe să funcţioneze. Greva a eşuat. Peste două săptămâni, jumătate din grevişti cer să fie reprimiţi la lucru. Victoria noastră e mare.

Cel dintâi pas către greva generală este respins. Planurile consorţiului iudeo-comunist încep să fie dejucate. Acţiunea aceasta a avut un răsunet puternic în rândurile româneşti, ridicându-le moralul.

Cel mai puternic centru comunist îl formau Atelierele C.F.R. de la Nicolina. Aici erau peste 4.000 de lucrători, aproape toţi bolşevizaţi. Cartierele din jurul acestor ateliere, Podul Roş, Socola şi Nicolina erau cotropite de un număr considerabil de jidani. De aceea conducătorul din Iaşi al mişcării comuniste, Doctorul Ghelerter şi aghiotantul său, Gheler, îşi fixaseră aici punctul de rezistenţă.

Nu trecuse o lună de la înfrângerea suferită la Regie şi ca un semnal de începere a grevei generale şi a luptei decisive, apare steagul roşu fluturând pe ateliere. Greva este declarată. Miile de lucrători părăsesc atelierele. Autorităţile sunt neputincioase.

Noi convocăm pentru a doua zi, prin manifeste, pe toţi Românii la o întrunire în sala Principele Mircea. După discursuri, ieşim cu steagurile afară şi pornim întreaga mulţime spre Nicolina. În Piaţa Unirii, autorităţile ne opresc şi ne sfătuiesc să nu mergem, deoarece sunt peste 5.000 de comunişti înarmaţi care ne aşteaptă

şi vor fi mari vărsări de sânge.

Noi apucăm atunci din Piaţa Unirii spre gară.

Aici arborăm drapele pe depou şi pe clădirea gării. Apoi ocupăm un tren care se afla la peron şi pornim cu el spre Nicolina. În gara Nicolina cineva schimbă macazul şi pătrundem cu tren cu tot în ateliere. Coborâm. În ateliere, nimeni. Pe una din clădiri, steagul roşu. Eu încep să mă caţăr pe nişte trepte de fier prinse în perete luând în gură un steag tricolor. Cu oarecare greutate, pentru că era o înălţime mare, ajung până la acoperiş. Mă ridic deasupra şi mă târăsc până la vârf. Smulg steagul roşu şi în mijlocul uralelor în adevăr de nedescris, care se prelungesc câteva minute, ridic şi leg steagul tricolor. De acolo am vorbit. Dincolo de ziduri, comuniştii se adună mereu în masă compactă şi manifestează ameninţător. O muzică infernală. Înăuntru urale, afară huiduieli şi înjurături. Cobor încet până jos. Pancu dă ordin de plecare. La poartă, însă, comuniştii masaţi barează ieşirea şi strigă: „Să vină Pancu şi Codreanu !". Trecem 30 de metri înaintea mulţimii şi pornim spre poartă. La mijloc, Pancu, în dreapta un meseriaş, Mărgărint, şi în stânga eu. Toţi trei cu mâinile în buzunare pe revolvere înaintăm fără să vorbim nimic. Cei din poartă ne privesc tăcuţi şi nemişcaţi. Iată-ne la câţiva paşi. Mă aştept la un ţiuit de glonţ pe la ureche. Păşim înainte drepţi şi hotărâţi. Totuşi, un moment sufletesc neobişnuit. Suntem la doi paşi. Comuniştii se dau într-o parte şi alta lăsându-ne loc liber. Pe o distanţă de aproape zece metri, trecem într-o tăcere mormântală, prin mijlocul lor. Nu ne uităm nici la dreapta nici la stânga. Nu se aude nimic, nici măcar răsuflarea omenească.

Din urmă vin ai noştri. Trec şi ei, dar nu se mai păstrează tăcerea. Încep înjurături, ameninţări de ambele părţi. Nici o încăierare. Ne îndreptăm compacţi pe linia ferată spre gara Iaşi. Pe deasupra atelierelor bate vântul în pânza tricolorului biruitor.

Efectul moral al acestei acţiuni este incomparabil. Iaşiul huieşte. Pe stradă nu se vorbeşte decât de Garda Conştiinţei Naţionale. Un curent de redeşteptare românească pluteşte prin aer. Trenurile duc mai departe, spre cele patru părţi ale ţării, reînvierea.

Ne dăm seama, că bolşevismul va fi învins, pentru că în faţa lui, la dreapta, la stânga s-a ridicat o barieră de conştiinţă care

nu-i va mai permite să se extindă.

Toate drumurile de înaintare îi sunt închise. De acum va trebui să dea înapoi.

Nu mult după aceasta a intervenit şi acţiunea întreprinsă de guvernul Generalului Averescu care a tăiat orice perspectivă acestei mişcări."

Vremurile erau tulburi în special la Iaşi, dar şi în toată ţara. Presa evreiască urla împotriva instituţiilor Statului Român: Coroana, Biserica, Armata, Justiţia care erau pângărite şi defăimate. Această presă incita populaţia la revoltă şi la revoluţie. Dar naţionaliştii români s-au opus şi i-au învins.

La primul congres studenţesc - după Marele Război - din septembrie 1920 de la Cluj, iudeo-masoneria, prin minister, a impus ca pe ordinea de zi să se pună şi intrarea studenţilor evrei în centrele studenţeşti. Studenţii erau dezbinaţi. Dar Corneliu Codreanu susţinut de studenţii din Iaşi şi Cerbăuţi, 100 contra a 5.000, a reuşit cu înflăcărare să respingă această propunere dezastruoasă (vezi „Pentru Legionari", paginile 35-36).

În toamna lui 1920, senatul universitar din Iaşi a anunţat începerea cursurilor fără serviciul religios, care de o jumătate de secol era o mare sărbătoare a întregii intelectualităţi ieşene, la care participa şi Mitropolitul Moldovei. În ziua respectivă la ora 6 dimineaţa, Codreanu şi cu un alt student naţionalist, au baricadat uşile de la intrare, din faţă şi din spatele universităţii, iar pe un aviz mare Codreanu a scris că *„Universitatea se deschide numai cu serviciul religios"*. Corneliu a rezistat până la ora 9:30 când a fost luat pe sus, bătut şi schingiuit de studenţii evrei şi de comunişti care au năvălit în instituţie triumfători.

Peste puţin timp secretarul universităţii a afişat un anunţ pe care scria că rectorul a hotărât: „Universitatea se va deschide miercuri cu serviciu religios". O mare victorie creştină obţinută de Coreliu Codreanu (vezi opera citată, la paginile 36-38).

În urma acestei acţiuni, senatul universitar îl elimină pe Codreanu pentru totdeauna din Universitatea ieşeană. Dar Facultatea de Drept din acelaşi oraş, prin decanul său profesorul A.

C. Cuza şi Consiliul acesteia, respinge hotărârea senatului , îşi retrage reprezentanţii din senat, se declară independentă şi-l lasă pe Codreanu să-şi termine studiile (vezi opera citată, paginile 40-41).

Codreanu este ales preşedinte al „Societăţii studenţilor în drept", în jurul căreia gravita toată studenţimea ieşeană naţionalistă (vezi opera citată, paginile 42-44).

Mişcarea naţionalistă din Moldova s-a coalizat la 8 martie 1923 în „Liga Apărării Naţional Creştine" – L.A.N.C. - sub preşedenţia profesorului universitar A.C. Cuza, care l-a numit organizator pe Corneliu Codreanu.

Din acestă Ligă făceau parte marile personalităţi intelectuale şi spirituale ale românilor. Ei reprezentau mişcarea naţională a ţării care lupta împotriva agresivităţii evreilor talmudici, împotriva politicienilor corupţi şi trădători, împotriva duşmanilor neamului (vezi opera citată a lui Codreanu, paginile 90-96).

Aşa după cum am arătat până acum, Corneliu Codreanu, creatorul Mişcării Legionare, deşi era foarte tânăr (în 1924 avea 25 de ani), se afirmase ca un mare luptător naţionalist. În continuare dau câteva cazuri în care a fost prigonit de guvernanţii – în special de liberali - care deserveau interesele duşmanilor noştri - evreii.

Studenţii naţionalişti nu se puteau întruni în universitate din motivele arătate, de aceea Codreanu a propus să-şi construiască singuri, cu braţele lor, un CĂMIN STUDENŢESC. Deşi săraci, dar plini de avânt curat românesc, cu ajutorul altor români, au înfiinţat la Ungheni, lângă Iaşi o cărămidărie şi cu braţele lor produceau cărămizi; erau cam 50 de sudenţi. Prima tabără de muncă a luat fiinţă la 8 mai 1924. Doamna Ghica le-a oferit o grădină unde să-şi producă singuri cele necesare alimentaţiei. La această grădină lucrau 50 de studenţi. Mai jos vă astern, în câteva fragmente, cuvântul lui Codreanu din aceeaşi operă la paginile 154-158:

„COPLEŞIT DE LOVITURI LA GRĂDINĂ"

Terminasem de săpat grădina. Venisem de la Ungheni să punem roşii. În dimineaţa de 31 mai, la ora cinci, eram în front, gata să înceapă lucrul, 50 de studenţi. Făcusem apelul. Nu

terminasem bine, când observ câţiva soldaţi prin dosul grădinii. Apoi un număr de peste 200 năvălesc în curte încărcând armele. Ne înconjoară. Eu spun băieţilor:

– Toată lumea stă pe loc şi nu face nimic.

În acelaşi minut văd dinspre poartă ca un nor negru, vreo 40 de persoane, venind în pas alergător, cu revolvere în mână, scoţând strigăte şi înjurând. Era prefectul Manciu cu poliţia. În scurt timp au fost lângă noi. Doi comisari de poliţie îmi pun trei revolvere în frunte. Se uită la mine cu ochii injectaţi şi mă înjură. Manciu strigă:

– Legaţi-l cu mâinile la spate!

Mă loveşte. Alţi doi se reped la mine, îmi scot brâul cu forţa, mă leagă cu mâinile la spate cât de strâns pot. Apoi simt o lovitură trasă pe la spate, cu pumnul în maxilarul drept. Un altul, Vasile Voinea, se apropie şi-mi şopteşte la ureche:

– Până deseară te omorâm. Nu mai ajungi tu să dai jidanii afară!

Mă înjură şi-mi trage un picior. Au urmat mai multe lovituri peste faţă, după care unii m-au scuipat în obraz. Tot frontul nostru, fixat şi el între arme şi revolvere, stătea nemişcat şi se uita la mine, fără să-mi poată veni în ajutor. De sus coborâse D-na Ghica, întrebând:

Ce-i asta, Domnule Prefect?

Acesta i-a răspuns:

– Te arestez şi pe d-ta!

Mai la o parte, am zărit şi pe procurorul Buzea, asistând la cele ce se petreceau.

Apoi cu revolverele în mână au percheziţionat pe rând pe cei din front. Cine se mişca era lovit şi trântit la pământ.

După aceasta, pe mine m-au pus la 10 m înainte, încadrat de 8 jandarmi cu baionetele la armă; pe ceilalţi i-au încadrat la fel între 200 de jandarmi. Şi ne-au pornit. Eu mergeam înainte, legat cu mâinile la spate şi scuipat în obraz, iar ceilalţi în urma mea. Am fost purtaţi aşa pe toată strada Carol, prin faţa Universităţii, pe str. Lăpuşneanu, Piaţa Unirii şi Cuza-Vodă, până la Prefectura de Poliţie.

Prefectul şi cu poliţiştii mergeau pe trotuar frecându-şi mâinile.

Jidanii ieşeau plini de mulţumire în uşile prăvăliilor şi-i salutau respectuos. Eu, de supărare, aproape nu mai vedeam înaintea ochilor. Simţeam că de acum s-a sfârşit totul. Câţiva elevi de liceu din cursul superior, trecând pe lângă mine, s-au oprit şi m-au salutat. Au fost imediat prinşi, loviţi şi introduşi între cordoane.

După ce am fost purtaţi aproape 2 km prin mijlocul oraşului şi prin faţa populaţiei jidăneşti, în această stare de umilire îngrozitoare, am fost băgaţi la Prefectura de Poliţie. Pe mine m-au aruncat aşa legat într-o încăpere infectă, iar ceilalţi au fost ţinuţi în curte.

SUS, ÎN CABINETUL PREFECTULUI

Acolo sus, în cabinetul prefectului, tinerii prizonieri din curte erau chemaţi la interogatoriu unul câte unul. Prefectul stătea la birou, iar ceilalţi, peste 30 la număr, pe scaune în jurul său.

– Ce v-a spus Codreanu?

– Nu ne-a spus nimic, Domnule Prefect, răspundea tânărul student sau elev.

Cel interogat era descălţat de ghete şi legat cu lanţuri la picioare. I se introducea între picioare o armă şi apoi era ridicat cu tălpile în sus, arma fiind ţinută pe umeri de doi soldaţi. Manciu dezbrăcat de haină începea să bată la tălpi cu o râncă de bou. Sărmanii copii, spânzuraţi cu capul în jos şi loviţi peste tălpile picioarelor, neamiputând suporta durerile, începeau să răcnească.

Văzându-se în faţa călăilor de comisari, rânjind cu poftă la înfiorătorul tablou – în care copiii neamului românesc erau torturaţi de nişte canalii plătite de duşmani – departe de orice inimă care să plângă şi să intervină pentru ei, strigau:

– Ajutor!

Atunci, comisarul Vasiliu îi băga cu capul într-o căldare cu apă pentru ca să nu se audă afară strigătele de durere şi disperare. Când, în sfârşit, durerile ajungeau la culme şi simţeau că trupurile lor nu mai puteau suporta loviturile, atunci strigau că declară totul.

Prefectul trecea la masă în aşteptarea destăinuirilor, iar ei, dezlegaţi de lanţuri, priveau ameţiţi în jur. Apoi izbucneau în plâns şi cădeau în genunchi în faţa prefectului:

– *Iartă-ne, Domnule, căci nu ştim ce să declarăm.*

– *Nu? Nu ştii? Mai ridicaţi-l odată, striga comisarilor şi jandarmilor.*

Şi bietul copil, cu inima înghețată, privea cum i se fac din nou preparativele supliciului. Din nou ridicaţi pe armă şi spânzuraţi cu capul în jos şi cu picioarele în sus. Din nou lovituri peste picioare. Din nou simţeau cum cad peste tălpile lor una câte una râncile prefectului nemilos. Tălpile deveneau negre de sânge ca abanosul şi picioarele umflate, încât tinerii nu se mai puteau încălţa. Printre cei schingiuiţi astfel au fost: copilul actualului procuror de Ilfov, Dimitriu, băiatul maiorului Ambrozie, căruia i s-a spart timpanul şi care a ajuns şi el comisar la aceeaşi prefectură de poliţie şi alţii.

Bătuţi în modul acesta, erau duşi într-o cameră separată, secretă. Pe la ora 9 m-au chemat pe mine. Cu mâinile legate şi amorţite m- au dus sus într- o cameră doi jandarmi. Acolo, la birou, stătea prefectul, iar în jurul lui, pe scaune, peste 30 de persoane, comisari, subcomisari şi agenţi.

M-am uitat în ochii lor. Poate din toţi voi găsi pe vreunul cu durere. Nimic! O satisfacţie generală. Surâdeau: şeful Siguranţei, Botez, Dimitriu, directorul Prefecturii, comisarul Vasiliu, Clos şi ceilalţi.

Prefectul ia o coală de hârtie. Îmi scrie numele. Apoi: – Cum te cheamă exact?

– *Sunt Corneliu Codreanu, student la doctoratul juridic şi avocat în acelaşi barou cu Dv.*

– *Pune-ţi-l jos.*

Trei, cu inima de slugă, se reped şi mă trântesc jos, în faţa biroului.

– *Descălţaţi-l de ghete!*

Doi mă descalţă, unul de o gheată şi unu de alta.

Puneţi-i lanţuri!Îmi leagă picioarele în lanţuri. Le spun:

– *Domnule prefect, acum eşti d-ta mai puternic, stăpân pe viaţă şi pe moarte, dar mâine când voi ieşi de aici, mă voi răzbuna pe d-ta şi pe d-lui care m-a înjurat.*

În acest moment aud zgomot şi glasuri în sală. Veniseră profesorul Cuza, profesorul Şumuleanu şi părinţi de ai copiilor:

col. Nădejde, maior Dumitriu, Butnariu, maior Ambrozie şi alţii, cu procurorul şi cu medicul legist, profesor universitar Bogdan.

Prefectul şi cu ceilalţi sar de pe scaune şi ies pe sală. Aud pe prefect:

– Ce căutaţi aici? Vă poftesc să ieşiţi afară! Aud glasul profesorului Cuza:

– Pe cine dai D-ta afară? Am venit în vizită la D-ta ca să ne dai afară?

Noi am venit cu procurorul ca reclamanţi în contra d-tale.

– Jandarmi, daţi-i afară!

Profesorul Şumuleanu se postează la uşa camerei în care erau închişi cei bătuţi şi spune:

– Domnule procuror, nu plecăm de aici până nu ni se deschide această cameră!

Mai mulţi comisari:

– Nu e nimeni în camera asta. E goală.

Profesorul Şumuleanu:

– Să se deschidă acum această cameră!

Cu intervenţia procurorului se deschide camera şi şase tineri sunt scoşi aproape pe braţe de părinţii lor şi introduşi în cabinetul prefectului. Medicul legist, profesorul Bogdan, cercetează pe toţi şi eliberează certificate medicale. Peste câteva ore sunt eliberaţi toţi ceilalţi din curte. Eu sunt însă reţinut două zile, după care sunt trimis la judecătorul de instrucţie. Îmi dă drumul. Îi spun:

– Domnule judecător de instrucţie, dacă nu mi se va face dreptate, am să mi-o fac eu singur.

M-am dus acasă. Acolo a venit profesorul Cuza cu Liviu Sadoveanu:

Am auzit că ai spus că vrei să-ţi faci singur dreptate. Să nu faci una ca asta. O să raportăm la minister şi o să cerem anchetă. Nu se poate să nu ni se dea satisfacţie."

În urma acestui măcel, familiile copiilor au cerut o anchetă, iar toate ziarele cu adevărat româneşti au răspândit vestea în toată ţara. Despre acestea, Codreanu, în opera citată, la paginile 167- 168 scrie:

„SE ORDONĂ ANCHETĂ ADMINISTRATIVĂ"
MEMORIUL D-LUI AMBROZIE

În urma celor întâmplate a venit în anchetă inspectorul administrativ Văraru. Iată memoriul înaintat de dl. maior Ambrozie, inspectorului Văraru:

„Domnule Inspector,

Hotărât lucru că dl. ministru de interne, dorind să ştie adevărul adevărat asupra celor raportate de noi telegrafic cu schingiuirea fiilor noştri, v-a trimis pe Dvs. şi, cum credem că doriţi a face completă lumină, am făcut acest memoriu cu naraţiunea faptelor.

Faptul s-a petrecut după cum urmează: era lucru ştiut în Iaşi de către directorii de şcoli şi de părinţii elevilor, că aceştia fabrică cărămidă la Ungheni, pentru a construi o casă proprie în Iaşi şi că, lucrează la o grădină de zarzavat pusă la dispoziţia lor de D-na Ghica, în str. Carol. O parte din studenţi şi elevi se întrunea odată pe săptămână, sub conducerea studentului Zelea Codreanu, când se făcea repartiţia la muncă, adică: 40 studenţi erau trimişi la Ungheni la facerea de cărămizi, iar 20-25 elevi erau repartizaţi pentru a uda grădina de zarzavat.

Despre cele arătate mai sus a aflat şi prefectul de poliţie; pentru ce oare nu ar inventa ceva de senzaţie la Iaşi, de exemplu complot, mai ales că jurnalele din Iaşi sunt socotite ca o proprietate a D-sale şi-i vor bate în strună şi atunci; zis şi făcut. În ziua de 31 mai 1924, ora 4.30-5.00 dimineaţa, când ştia că în curtea D-nei Ghica erau adunaţi vreo 65 studenţi şi elevi, a dat năvală peste ei cu întregul aparat de poliţie şi cu multă armată, după gravitatea faptului închipuit.

Mintea omenească refuză să priceapă ce s-a petrecut atunci, când studenţii şi elevii au fost înconjuraţi ca cei mai ordinari criminali şi chiar pe loc loviţi barbar de agenţi, armată şi chiar de poliţaiul Manciu.

După o jumătate de oră, cu toţii, în cap cu studentul Zelea Codreanu, bine încadraţi şi în convoi, mergeau la vale pe strada mare către poliţie; în drum au întâlnit un alt grup de elevi de liceu, care din ordinul profesorilor mergeau la joc de oină la Copou. Aceştia, fiindcă şi-au permis luxul să salute pe cei aflaţi în fiare, imediat au fost arestaţi, bătuţi şi duşi la poliţie, ca complici

cu cei dintâi. Ajunşi la poliţie, prefectul, fără să anunţe parchetul, după gravitatea faptului, a început singur interogarea. Deci şi bătaia, maltratarea şi schingiuirea studenţilor şi elevilor, pentru a declara că au luat parte la complot şi să spună ce ştiu. Dar ce era să spună aceştia, când nu ştiau nimic? Aproape toţi studenţii şi elevii au fost bătuţi. Mai grav însă au fost:

1. Fiul meu, Cezar Ambrozie, elev clasa a VIII-a, seminarul pedagogic, căruia prefectul, personal, i-a aplicat lovituri peste cap cu rânca de bou, iar la urmă, fiindcă nu a răspuns cum vroia el, i-a aplicat un pumn puternic peste urechea stângă, spărgându-i timpanul;

2. Elevul Dumitriu Spinţi, fiul maiorului Dumitriu; acesta a fost legat cu lanţuri de ambele picioare şi întors cu capul în jos; după ce i-a băgat o armă printre picioare (ţinută de sergentul Cojocaru şi caporalul Teodoroiu), a fost bătut la tălpi cu rânca, personal, de prefect, până când a leşinat;

3. Elevul de şcoală Gurguţă Gh. a fost legat de mâini şi picioare şi pus cu faţa în jos pe podea apoi bătut cu rânca, iar pentru a nu se auzi ţipetele sale, i s-a pus în dreptul gurii un lighean cu apă şi un agent avea grijă să-i apese cu capul în apă când striga mai tare.

La toate schingiuirile acestea, au fost de faţă şi doi ofiţeri de jandarmi: căpitanul Velciu şi locotenentul Tomida, pe care, nu cred că demnitatea de ostaş să-i lase a nu spune adevărul, deşi nu era de demnitatea lor de a sta acolo, întrebuinţând oameni de trupă la schingiuiri şi întrebuinţând o armă militară ca unealtă de tortură, când este ştiut ce menire are aceasta.

După spusele studenţilor şi ale elevilor, în timpul când poliţaiul Manciu se îndeletnicea cu asemenea operaţii, au trecut în cabinetul său d-nii procurori Culianu şi Buzea. Cred că d-lor vor arăta adevărul.

Toate bătăile şi schingiuirile nu au încetat decât mai târziu, când domnul prim-procuror Caţichi a venit la poliţie, fiind cerut de o comisie compusă din d-nii: profesor Cuza, Şumuleanu, avocat Bacaloglu, colonel Nădejde şi medicul legist Bogdan care a constatat cele arătate în copie după actul alăturat şi chiar în localul prefecturii.

După cum vedeţi, Domnule Inspector, noi până astăzi am

procedat legal, adică:

1. Am chemat pe domnul prim-procuror şi medicul legist chiar la prefectură, unde am constatat bătaia studenţilor şi elevilor;
2. Am dat în judecată pe schingiuitori la Judecătoria Ocolului II;
3. Am sesizat parchetul, unde s-a trimis şi actul medico-legal, afacerea fiind repartizată d-lui jude instructor Ieşeanu;ca oameni de onoare şi ofiţeri am fi putut cere d-lui Manciu satisfacţie pe calea armelor, dar d-sa este descalificat de când a refuzat să se bată în duel cu căpitanul Ciulei.
4. Ca oameni de onoare şi ofiţeri am fi putut cere d-lui Manciu satisfacţie pe calea armelor, dar d-sa este descalificat de când a refuzat să se bată în duel cu căpitanul Ciulei.

În mod cinstit, acesta este adevărul.

Vă rog a cunoaşte, că între toţi părinţii ofensaţi, suntem doi ofiţeri superiori, care până în prezent, fiindcă am procedat legal, suntem descoperiţi, deoarece nu ni s-a dat nici o satisfacţie până astăzi de către nimeni. Credinţa noastră este că dl. ministru de interne ne va da satisfacţie completă, dând în judecată pe prefectul Manciu pentru faptele arătate şi va interveni la Ministerul de Război, căci prefectul Manciu, fiind ofiţer de rezervă (sublt. de rezervă Manciu face parte din Reg. 10 Vânători, iar pentru mobilizare este la adăpost la atelierul de reparaţie al Corpului III Armată) cu bună ştiinţă a schingiuit pe copiii camaradului superior faţă de gradul său."

Maior (ss.) Ambrozie

Rezultatul anchetei este următorul:

1. Prefectul Manciu a fost decorat cu „Steaua României" în gradul de comandor;
2. Toţi comisarii care ne-au schingiuit au fost avansaţi;
3. Încurajaţi de aceste măsuri, ei dezlănţuie o nouă prigoană în contra noastră, de astă dată extinsă în întreaga Moldovă. Orice comisar, pentru a-şi face o sursă de venituri de la jidani sau pentru o avansare, punea mâna în piept unui student, îl bătea până la sânge în stradă sau la poliţie, fără a fi obligat să răspundă pentru faptele sale.

ZIUA FATALĂ, 25 OCTOMBRIE 1924

În atare condiţiuni sufleteşti şi de fapt m-am prezentat la Judecătoria Ocolului 2 Iaşi, sâmbătă dimineaţa, ca avocat alături de colegul Dumbravă, în procesul colegului Comârzan, schingiuit de Manciu.

Prefectul s-a prezentat cu întreaga poliţie şi în plină şedinţă, în faţa avocaţilor şi a judecătorului Spiridoneanu care prezida, s-a năpustit asupra noastră. În aceste împrejurări, cu riscul de a mă pierde, strivit de cei douăzeci de poliţişti înarmaţi, am scos revolverul şi am tras. Am ţintit în cine se apropia de mine. Primul, a căzut Manciu. Al doilea, a căzut inspectorul Clos, al treilea, un om cu mult mai puţin vinovat, comisarul Huşanu. Ceilalţi au dispărut. Peste câteva minute, în faţa Judecătoriei, se găseau câteva mii de jidani, care cu mâinile ridicate în sus şi cu degetele crispate de ură, aşteptau să ies pentru a mă sfâşia. Eu am luat în mâna dreaptă pistolul, în care mai aveam cinci cartuşe şi cu stânga am apucat de braţ pe d-l Victor Climescu, avocat din Iaşi, rugându-l să mă însoţească până la Tribunal. Am ieşit şi astfel am străbătut printre jidănimea care urla, dar care a avut totuşi bunul simţ ca, în faţa revolverului, să-mi facă loc. Pe drum m-au prins jandarmii, m-au despărţit de domnul Climescu şi m-au introdus în curtea Prefecturii de Poliţie. Aici comisarii au sărit pe mine să-mi ia revolverul. Era singurul prieten pe care-l mai aveam în mijlocul acestei nenorociri. Mi-am adunat toate puterile opunând, cinci minute, rezistenţă, ca să nu-l scap din mână. Dar până la sfârşit am cedat. Mi s-au legat mâinile la spate cu lanţuri şi am fost aşezat între patru soldaţi cu baioneta la armă. Peste puţin, m-au scos din biroul în care eram şi m-au dus în fundul curţii, aşezându-mă lângă un gard înalt. Jandarmii s-au retras şi m-au lăsat singur acolo. Am bănuit că vor să mă împuşte. Am stat aşa mai multe ore până seara târziu, aşteptând să fiu împuşcat. Această aşteptare nu mi-a provocat nici un sentiment.

Vestea tragicei răzbunări s-a răspândit cu o viteză în adevăr fulgerătoare. La cămine, când s-a aflat, a fost o adevărat explozie. De la toate cantinele şi căminele, studenţi şi studente s-au ridicat şi au pornit în fugă pe străzi, coborând spre Piaţa Unirii. Aici au manifestat îndelung cântând, apoi au încercat să se îndrepte spre Prefectura de Poliţie. Dar armata, care sosise între timp, i-a oprit

cu mare greutate. Am auzit cântecul studenţilor şi, deşi eram în lanţuri, mă bucuram că ei au fost eliberaţi.

Târziu am fost chemat sus, în acelaşi cabinet al supliciilor, unde acum la masă era instalat judecătorul de instrucţie Eşanu, acela căruia mă plânsesem acum patru luni, cerându-i să mi se facă dreptate. M-a interogat sumar după care mi-a lansat mandat de arestare.

Am fost urcat în dubă şi dus la Galata, sus pe deal, deasupra Iaşiului, în jurul Mânăstirii zidită de Petre Şchiopul, Domnul Moldovei."

Vestea s-a răspândit în toată ţara, ziarele româneşti îl aplaudau, iar ziarele evreieşti îl defăimau, batjocorindu-l. Tot Iaşul era de partea lui Codreanu. De aceea guvernanţii au hotărât să judece procesul la Focşani –fieful Partidului Liberal - de unde erau trei miniştri ai acestui partid care-l susţinuseră pe Manciu. Dar populaţia Focşanului fiind românească, l-au îmbrăţişat pe Codreanu, astfel că guvernanţii au amânat procesul şi au hotărât să se judece tocmai la Turnu Severin ca să-l condamne pe Codreanu. Toată ţara românească fierbea şi era interesată de acest proces. Oltenii, urmaşii lui Tudor Vladimirescu şi ai lui Iancu Jianu au fost la înălţime. Drept urmare dau cuvântul Căpitanului, din opera respective, la paginile 185-188:

„PROCESUL"

Procesul a fost fixat la 20 mai.

Preşedintele Tribunalului a primit 19.300 înscrieri de apărători din toată ţara. Cu două zile înainte, au început să sosească trenuri întregi cu studenţi. Ieşenii au venit şi aici în număr de trei sute. De asemenea, în număr mare, au venit şi bucureştenii, clujenii şi cernăuţenii. Printre sosiţi era şi o delegaţie a Focşanilor, în frunte cu fostul prim-jurat de la 14 martie, Mihail Caraş, care acum se înscrisese ca apărător în numele juraţilor focşăneni. Sosiseră şi martorii acuzării: poliţiştii din Iaşi. Dezbaterile procesului s-au deschis în sala Teatrului Naţional, preşedinte fiind Dl. Consilier Varlam. Pe banca acuzării, alături de mine, erau: Moţa, Tudose Popescu, Gârneaţă, Corneliu Georgescu, Radu Mironovici. Pe banca apărării: prof. Cuza, prof. Găvănescul, Paul Iliescu, prof. Şumuleanu, Em. Vasiliu-Cluj, Nicuşor Graur, întreg baroul din Turnu Severin etc.

Sala era arhiplină, iar afară, în jurul teatrului, aşteptau peste 10.000 de oameni.

S-au tras la sorţi juraţii. Au ieşit următorii: N. Palea, G. N. Grigorescu,

J. Caluda, I. Preoteasa, G. N. Grecescu, D. I. Bora, V. B. Jujescu, C. Vârgatu,

C. Surdulescu, Adolf Petayn, P. I. Zaharia, G. N. Boiangiu, I. Munteanu şi

G. N. Ispas. Au depus jurământul şi s-au aşezat grav pe locurile lor. S-a citit actul de acuzare. Au urmat interogatoriile. Am povestit lucrurile aşa cum s- au întâmplat. Ceilalţi cinci au răspuns şi ei la interogatoriul ce li s-a făcut, spunând adevărul: că nu au fost amestecaţi în nici un fel în faptele care se judecă.

Martori ai acuzării erau: un jidan şi poliţiştii de la Iaşi. În şedinţă au negat totul. Nu era nimic adevărat. Toate bătăile, toate schingiuirile erau pură invenţie. Negau chiar şi certificatele medicale eliberate de prof. Bogdan, medicul legist.

Atitudinea aceasta, după ce juraseră pe cruce că vor spune adevărul şi numai adevărul, a provocat indignarea întregii săli.

Pe unul din martori, comisarul Vasiliu Spanchiu, pe care-l vedeam transformat acum în cea mai blândă fiinţă, nu văzuse şi nu făcuse nimic, ridicându-mă, cu voia preşedintelui, l-am întrebat tare şi plin de indignare:

– Nu eşti d-ta acela care m-a lovit cu pumnul peste faţă în grădină la d- na Ghica?

– Nu sunt.

– Nu eşti d-ta acela care băgai pe studenţi cu capul în căldarea cu apă, atunci când, spânzuraţi cu picioarele în sus, erau bătuţi la tălpi?

– Nici nu am fost pe acolo; eram în oraş pe atunci.

Pe faţa lui, prin gesturile lui, din atitudinea lui întreagă, se vedea că minte, că jură pe cruce şi minte. Mulţimea din sală clocotea de indignare. Deodată, ca o expresie a acestei indignări colective, un domn sare din mijlocul mulţimii, îl apucă pe comisar în braţe şi-l scoate pe sus afară din sală.

Era dl Tilică Ioanid. Îl auzim îmbrâncind pe comisar pe scările din dos:

– Canalie, să pleci de aici că nu-ţi garantăm viaţa.! Apoi adresându-se tuturor comisarilor din Iaşi:

– Aţi schingiuit în mod barbar, cu mâinile voastre pe aceşti copii. Dacă aţi fi făcut aşa ceva la Turnu Severin, aţi fi fost măcelăriţi pe stradă de lume. Prezenţa voastră aici murdăreşte acest oraş; plecaţi cu primul tren, altfel va fi rău de voi.

Acest gest a fost de altfel bine venit, căci lumea era cu sufletele încărcate. El a produs o uşurare în întreaga sală.

Călăii erau umiliţi şi umblau salutând până la pământ şi cerşind câte o mică atenţie de la cel mai umil purtător de fundă tricoloră.

– Parcă noi nu suntem buni români! Dar ce să facem? Am avut ordin.

– Nu! Canalii! N-aţi avut suflet de părinte şi de român. N-aţi avut onoare de oameni. N-aţi avut respect pentru lege. Aţi avut ordin? Nu! Aţi avut suflete de trădători.

Aşa le spunea lumea pe străzi.

Urmează apoi timp de vreo două zile audierea martorilor apărării, printre care bătrânul profesor Ion Găvănescul de la Universitatea din Iaşi, el însuşi bruscat de prefectul Manciu cu ocazia congresului profesorilor universitari, al cărui preşedinte era; ofiţerii, foşti comandanţi şi profesori ai mei la Liceul Militar şi Şcoala de Infanterie.

Vin pe rând copiii schingiuiţi şi părinţii lor să refacă în faţa judecătorilor, aproape plângând, scenele de durere şi umilire la care au fost părtaşi.

Partea civilă a fost reprezentată de Dl. Costa-Foru, şeful unei loji masonice din capitală.

Apărătorii au vorbit în ordinea următoare: D-nii Paul Iliescu, Tache Policrat, Valer Roman, Valer Pop, Sandu Bacaloglu, Em. Vasiliu-Cluj, Cacanău, Donca Manea, Mitulescu, Virgil Neta, Neagu Negrileşti, Henrietta Gavrilescu, prof. Dr. Şumuleanu, prof. Ion Găvănescul, prof. A. C. Cuza.

Urmează o serie de declaraţii scurte, făcute de D-nii: Mihail Caraş, Colonel Vasilescu Lascăr, bătrânul preot Dumitrescu din Bucureşti, Colonel Cătuneanu, studentul Ion Sava în numele studenţilor din Iaşi, Dr. Istrate în numele studenţilor din Cluj, studentul I. Rob pentru studenţii din Cernăuţi, Dragoş în

numele studenţimii din capitală, studentul Cameniţă pentru Turnu Severin, Ion Blănaru pentru studenţii fălcieni, Comandor Manolescu, Alexandru Ventonic pentru negustorii creştini din Iaşi, Costică Ungureanu, Petru Vasiliu, Grecea, Căpitan invalid Peteu-Ploieşti, M. Negru-Chişinău.

Ultimul cuvânt l-am avut eu. Eu am spus:

– Domnilor juraţi, noi am luptat şi tot ce am făcut, am făcut numai din credinţă şi dragoste pentru ţară. Ne luăm angajamentul de a lupta până la capăt. Acesta este ultimul meu cuvânt.

Era în după amiaza zilei a şasea a procesului, 26 mai 1925.

Am fost introduşi toţi şase într-o cameră. Aşteptam rezultatul. Cu mai puţină emoţie, dar totuşi cu emoţie. Peste câteva minute, auzim în sala cea mare tunete de aplauze, strigăte, urale. N-am avut vreme să judecăm mai mult, pentru că uşile s-au deschis şi mulţimea ne-a luat, ducându-ne în sala de şedinţe. Lumea, când am apărut purtaţi pe umeri, s-a ridicat în picioare, strigând şi fluturând batistele.

Mi s-a citit verdictul de achitare, după care am fost luat pe sus şi dus afară, unde se aflau peste zece mii de oameni. Cu toţii am format un cortegiu şi ne-au dus pe braţe, pe străzi, în timp ce lumea de pe trotuare arunca flori. Am fost condus în balconul d-lui Tilică Ioanid, de unde, în câteva cuvinte, am mulţumit tuturor românilor din Turnu Severin, pentru mare lor dragoste pe care mi-au arătat-o cu prilejul acestui proces."

Întreaga ţară l-a ovaţionat . Cu un tren special au plecat spre Iaşi. Prin toate gările vedeai ovaţionişti. A fost o mare sărbătoare naţională. Mai jos dăm nişte fragmente din aceeaşi operă citată:

„La Bucureşti am sosit pe la ora opt seara. Am fost luat în braţe de pe

peron şi scos în dosul gării. Acolo pe întreg pătratul acela era o mare de capete ce se prelungea de pe Calea Griviţei până dincolo de Şcoala Politehnică. Cred că erau peste 50.000 de oameni, cuprinşi de un entuziasm căruia nu-i putea sta nimic în cale. A vorbit prof. Cuza. Am vorbit şi eu.

De altfel, în toată ţara era un curent naţionalist aşa de puternic încât ar fi putut conduce L.A.N.C. la guvernarea ţării.

Treceau nefolosite, în acele zile, cele mai mari momente

tactice politice ale acestei mişcări, cu care ea nu se va mai întâlni niciodată.

Profesorul Cuza n-a ştiut să valorifice un mare moment tactic cu care atât de rar se întâlnesc mişcările politice.

Pentru orice observator obiectiv, cunoscător al luptelor politice, soarta

L.A.N.C. a fost pecetluită din acel moment."

Socotesc că prin cele relatate până aici, Corneliu Zelea Codreanu, deşi era un om foarte tânăr - 26 de ani - era cunoscut în toată ţara ca un mare luptător pentru Credinţă, Neam şi Ţară, fiind iubit de adevăraţii români. El a participat din plin la multe acţiuni ale mişcării naţionale române pe care nu le voi relata din lipsă de spaţiu.

În continuare voi relata cum s-a înfiinţat Mişcarea Legionară, care a luptat pentru supravieţuirea Neamului Românesc.

Întors de la Iaşi s-a ocupat de ridicarea căminului cultural de la Râpa galbenă – care străjuieşte şi astăzi-; de L.A.N.C.; de lupta studenţească.

Pleacă apoi în Franţa ca să-şi continue studiile de doctorat în economie politică (pagina 200-212).

Fiind în Franţa, a aflat că L.A.N.C.-ul s-a rupt în două tabere care se duşmăneau. A părăsit Franţa şi a venit urgent în ţară ca să-i împace. Nereuşind, a înfiinţat LEGIUNEA ARHANGHELUL MIHAIL sub conducerea sa, începând cu 24 iunie 1927.

După cum Arhanghelul Mihail a întins sabia de foc şi a izgonit din cer pe îngerii răzvrătiţi, aşa a ridicat Codreanu sabia conştiinţei naţionale împotriva tuturor duşmanilor ţării văzuţi şi nevăzuţi, din ţară şi de peste hotare (pag 223-236).

I s-au alăturat de la început văcăreştenii (cei cu care a fost închis în 1923 la Văcăreşti) şi multe personalităţi naţionale, dar au fost şi foarte, foarte mulţi duşmani care slujeau intereselor lor personale, de grup şi nu numai. Deşi erau foarte săraci, au primit un sprijin substanţial prin revista „Libertatea" de la Orăştie a părintelui protopop Ion Moţa în care şi-a publicat toate „Gândurile acestei lumi"(pag 236).

Luând o dezvoltare deosebită, Mişcarea Legionară, în scurt timp, şi-a creat revista proprie „Pământul strămoşesc", al cărui

prim număr a apărut la 1 august 1927. În această revistă şi-au dezvăluit toate gândurile de salvare şi preamărirea Neamului Românesc. În primul număr al revistei, Ionel Moţa scrie:

„De la Icoană şi Altar am pornit, apoi am rătăcit o bucată de vreme purtaţi de valurile omeneşti şi n-am ajuns la nici un mal, cu toată curăţenia impulsurilor noastre. Acum cu sufletul greu, răzleţiţi, sfârtecaţi, ne strângem la adăpost, la singura căldură şi alinare, tărie şi reconfortare a noastră, readucătoare de puteri, la picioarele lui Iisus, în pragul orbitoarei străluciri a cerului, la Icoană. Noi nu facem şi n-am făcut politică, o singură zi în viaţa noastră. Noi avem o religie, noi suntem robii unei credinţe. În focul ei ne consumăm şi în întregime stăpâniţi de ea, o slujim până la ultima putere. Pentru noi nu există înfrângere şi dezarmare, căci forţa, ale cărei unelte vrem noi să fim, e etern invincibilă.

Nu putem discuta deocamdată în amănunte cauzele prăbuşirii sistemului de până acum. Să fie spus doar atât, în aceste clipe de zămislire nouă, să fie clar şi hotărât, spre a imprima caracterele noului sistem născând:

„Lumină din lumină....."

Revista a fost primită de iudeo-masoneria politicianistă cu ură şi cu duşmănie, dar adevăraţii români au primit-o „ca pe o rază de lumină şi nădejde".

În ea şi-au dezvăluit legionarii tot sufletul lor de adevăraţi luptători pentru românism şi profund creştini. Codreanu, în opera citată la pagina 253 scrie:

„A crea o mişcare înseamnă în primul rând, a crea, a da naştere unei stări de spirit, care nu-şi are sediul în raţiune, ci în sufletul mulţimii.

Aceasta constituie esenţialul în Mişcarea legionară.

Această stare de spirit nu am creat-o eu. Ea s-a născut din întâlnirea aportului nostru de simţire cu al celorlalţi români. Revista „Pământul Strămoşesc" a fost locul de întâlnire, de înfrăţire a simţirilor şi, mai târziu a gândurilor noastre, cu simţirile şi cu gândurile acelor români care simţeau la fel ca noi şi judecau la fel.

Aşadar, Legiunea în adâncul ei, în acea stare de spirit nevăzută, dar simţită de noi, n-am creat-o eu.

Ea este rezultatul unei conlucrări.

Ea s-a născut din contopirea următoarelor elemente:

1. Aportul nostru de simţire.
2. Aportul de simţire al altor români.
3. Prezenţa în conştiinţa tuturor a morţilor neamului.
4. Îndemnul pământului patriei şi
5. Binecuvântarea lui Dumnezeu.

PRIMELE ÎNCEPUTURI DE ORGANIZARE

O nouă etapă în dezvoltarea mişcării legionare o constituie organizarea.

Orice mişcare, dacă voim să nu rămână un haos trebuie turnată în forme de organizare. Întreg sistemul de organizare legionar se bazează pe ideea de „cuib". Adică, un grup, variind între 3-13 oameni, sub comanda unui şef. La noi nu există „membri", indivizi separaţi. Există numai cuib. Individul este încadrat în cuib. Organizaţia legionară nu este formată dintr-un număr de membri, ci dintr-un număr de cuiburi. Sistemul n-a variat prea mult în esenţa lui de la început şi până astăzi. Totuşi a avut şi completări necesare, pentru că o organizaţie trebui să ţină seama de realităţi. Este ca un copil care se dezvoltă necontenit. Şi trebuie necontenit să i se ajusteze haina, în măsura dezvoltării."

Cât priveşte conduita şi comportamentul legionarilor, Codreanu a fixat nişte legi pe care trebuia să le îndeplinească orice legionar (opera citată paginile 257-258).

„*1. LEGEA DISCIPLINEI:* Fii disciplinat, legionar, căci numai aşa vei

învinge. Urmează-ţi şeful şi la bine şi la greu.

2. *LEGEA MUNCII:* Munceşte, munceşte în fiecare zi. Munceşte cu drag. Răsplata muncii să-ţi fie, nu câştigul, ci mulţumirea că ai pus o cărămidă la înălţarea Legiunii şi la înflorirea României.

3. *LEGEA TĂCERII:* Vorbeşte puţin. Vorbeşte ce trebuie. Vorbeşte când trebuie. Oratoria ta este oratoria faptei. Tu făptuieşte. Lasă-i pe alţii să vorbească.

4. *LEGEA EDUCAŢIEI:* Trebuie să devii altul. Un erou.

În cuib, să-ţi toată şcoala. Cunoaşte bine Legiunea.

5. *LEGEA AJUTORULUI RECIPROC*: Ajută-ţi fratele căzut în nenorocire. Nu-l lăsa.

6. *LEGEA ONOAREI*: Mergi numai pe căile indicate de onoare. Luptă şi nu fi niciodată mişel. Lasă pentru alţii căile infamiei. Decât să învingi printr-o infamie, mai bine să cazi luptând pe drumul onoarei."

Despre partea materială Codreanu scrie la pagina 262:

„PROBLEME DE ORDIN MATERIAL"

Mişcarea, pentru micile ei nevoi, mergea bine din punct de vedere material. Din munca şi contribuţia oamenilor săraci se strângea aproape cât trebuia ca să putem trăi şi acţiona.

Absolut toate sumele încasate sunt trecute în revista „Pământul Strămoşesc".

Revista e plină de cei ce dădeau câte 10 lei, 5 lei. Sunt rari acei care dădeau câte 50-60 lei. Iar bancherii noştri erau acei care puteau contribui cu câte 100 lei lunar, membrii comitetului de 100."

Am relatat toate acestea pentru a dezvălui adevărata faţă a Mişcării Legionare, nu cea mânjită şi ponegrită de evrei talmudici şi de duşmani neamului din ţară şi de peste hotare, de ieri şi de astăzi.

În acea perioadă era mare jale în ţară. Ţărănimea - talpa ţării - suferea cumplit din cauza agresivităţii economice în special, dezlănţuită de evreime. Pentru ilustrare, dau cuvântul lui Corneliu Codreanu, din opera citată la pagina 292:

„La începutul lui iunie 1930, la poarta casei mele de la Iaşi, se opreşte o căruţă cu doi cai. Din ea se coboară doi preoţi, un ţăran şi un tânăr.

Îi primesc înăuntru. Se recomandă preot ortodox Ion Dumitrescu, preot unit Andrei Berinde şi ţăranul Nicoară.

– *Venim cu căruţa din Maramureş. De două săptămâni suntem pe drum: suntem amândoi preoţi în Borşa, unul unit şi altul ortodox. Nu mai putem de mila nenorociţilor de români din Maramureş. Am făcut memorii peste memorii. Le-am adresat pe unde ne-a tăiat capul: Parlament, Guvern, Miniştri, Regenţă.*

De nicăieri, nici un răspuns. Nu ştim ce să mai facem. Am venit cu căruţa până aici, la Iaşi, să rugăm studenţimea română să nu ne lase. Vorbim în numele a mii de ţărani din Maramureş, care au ajuns la disperare. Suntem preoţii lor. Nu putem închide ochii la ceea ce vedem. Ne moare neamul. Şi ni se frânge inima de milă.

I-am găzduit câteva zile şi le-am spus:

– Singura soluţie pe care o văd este să-i organizăm şi să încercăm a le ridica moralul. Ei să ştie că nu duc singuri lupta; că noi îi sprijinim; că luptăm pentru ei şi că soarta lor depinde de biruinţa noastră.

În urmă le-am trimis, pentru organizare, pe Totu şi Eremeiu. Iar mai târziu pe Savin şi pe Dumitrescu-Zăpadă. Mii de ţărani din Borşa şi din toate văile se înrolau în organizaţie.

Jidanii şi-au dat seama de primejdia unei renaşteri româneşti şi au început a provoca. Văzând că sistemul nu le reuşeşte, atunci au recurs la un mijloc infernal. Au dat foc Borşei, aruncând vina asupra românilor. Ziarele jidăneşti au început imediat să ţipe. Să ceară măsuri energice contra românilor, care vor să facă pogromuri.

Preoţii amândoi au fost atacaţi de jidani, batjocoriţi, loviţi şi mai apoi alungaţi mai mulţi kilometri şi bătuţi cu pietre. La urmă au fost arestaţi ca agitatori şi închişi amândoi în temniţa din Sighetul Marmaţiei. De asemenea au fost arestaţi: Savin şi Dumitrescu-Zăpadă şi câteva zeci de ţărani fruntaşi. Totu şi Eremeiu au fost arestaţi la Dorna şi închişi în arestul de la Câmpulung. „Adevărul" şi „Dimineaţa" încep o adevărată canonadă de minciuni şi infamii puse în sarcina preoţilor şi a arestaţilor.

Toate protestele noastre: telegramele, memoriile etc., n-au nici un rezultat, din cauza ţipetelor, larmei şi presiunilor jidăneşti."

Pentru dezrobirea Basarabiei de jugul evreiesc, Codreanu a iniţiat o acţiune pe care o descrie în opera sa la pag. 293-296 astfel:

„MARŞUL ÎN BASARABIA 20 IULIE 1930 "

În vederea marşului pe care urma să-l facem, dau un „ordin de marş" pe care-l public în „Pământul Strămoşesc".

Extrag din el:

1. Mergem să trecem Prutul în sunetul vechiului imn al unirii româneşti.

„Hai să dăm mână cu mână cei cu inima română". Mergem să facem o vizită satelor între Prut şi Nistru, să le ducem cântecele noastre şi să legăm frăţie de legionari cu urmaşii lui Ştefan cel Mare şi Sfânt.

2. Durata marşului, o lună.

3. Formaţie pe 7 coloane puternice, la interval de 20 km.

4. Trecerea Prutului prin 7 puncte. Coloana din dreapta cu direcţia şi obiectivul de atins: Cetatea Albă, coloana din stânga, direcţia şi obiectivul: Tighina.

5. Modul de înaintare, marşul pe jos de la Prut până la Nistru.

6. Data plecării, 20 iulie, dimineaţa. Trecerea Prutului la ora ce se va anunţa.

În momentul în care jidănimea a luat cunoştinţă de faptul că noi voim să intrăm în Basarabia pentru a trezi conştiinţa românilor, presa jidănească a pornit în contra noastră un uragan de atacuri. Calomnii, minciuni, aţâţări, s- au abătut fără încetare timp de o lună peste noi.

Aceste atacuri s-au îndreptat deopotrivă şi în contra d-lui Vaida. Jidanii cereau ca dl. Vaida să fie imediat debarcat de la Ministerul de Interne, mai mult, „dat peste bord", pentru îndrăzneala de a fi aprobat ca noi, tinerii români, să intrăm în Basarabia pentru a duce un cuvânt românesc de bine, de mângâiere, de nădejde, părinţilor şi fraţilor noştri de peste Prut.

Basarabia e dată economiceşte şi politiceşte în stăpânirea absolută a jidanilor. Orice încercare de dezrobire românească, orice atingere a acestei negre stăpâniri, este considerată ca o crimă. Sub presiunea atacurilor şi uneltirilor presei jidăneşti, marşul în Basarabia a fost interzis, tocmai în ziua în care legionarii porniseră din toate părţile spre Prut.

Am făcut atunci următorul protest pe care l-am lansat în capitală:

LEGIUNEA ARHANGHELUL MIHAIL, „GARDA DE FIER" UN APEL ŞI UN AVERTISMENT

ROMÂNI DIN CAPITALĂ,

„Marşul Gărzii de Fier, care trebuia să aibă loc în Basarabia a fost oprit. Inamicii unei Românii sănătoase şi puternice au triumfat. Jidănaşii din Sărindar, de la Lupta, Adevărul, Dimineaţa, aceşti otrăvitori ai sufletului românesc, de o lună de zile ameninţă, de o lună de zile insultă, de o lună de zile ne pălmuiesc sufletele, aici la noi acasă.

Din căpuşi înfipte în sânul acestei naţii, s-au transformat în monopolizatorii înţelegerii intereselor superioare ale patriei şi cenzuratorii nepoftiţi ai tuturor actelor de guvernământ.

La Turda au cerut guvernului să oprească demonstraţia, sub motiv că se aprinde Ardealul; la Cahul, că se începe revoluţia în Basarabia; la Galaţi, că se vor naşte măceluri şi pogromuri.

Pretutindeni au rămas nişte provocatori ordinari, Legiunea păstrând o ordine

şi o disciplină desăvârşite.

Astăzi ne îndreptam spre Nistru, pentru ca să întoarcem Basarabia cu faţa spre Bucureşti.

Dar, acestor mercenari ai comunismului, nu le convine aceasta.

Basarabia trebuie să rămână pradă bolşevismului şi să privească spre Moscova, pentru ca ei să continue a teroriza cu provincia dintre Prut şi Nistru întreaga politică a României.

ROMÂNI,

Politicianismul venal şi pervers, acest putregai care ne infectează viaţa, îi secundează, din calcul meschin de interes electoral şi dintr- un înjositor spirit de servilism, în opera lor de dezmembrare a ţării şi înstrăinare a pământului nostru strămoşesc. Spirit şi calcul care au dat România, de 50 de ani încoace, pe mâna veneticilor de peste hotare.

Priviţi!... se mişcă astăzi mucenicii din Maramureş şi Bucovina! Îşi plâng pe drumuri amarul de robie în care i-a aruncat ticăloşia tuturor conducătorilor de ţară; nu pentru că i-ar fi uitat, ci pentru că i-au vândut.

Nu vi se pare cel puţin straniu, că nu s-a găsit un singur glas în această ţară, care să vină cu un cuvânt de mângâiere pentru ei? Şi nu vi se pare cel puţin o neruşinare, a reduce toată chestiunea din Maramureş la „instigatorii" Nicolae Totu şi Eremeiu? Ei sunt vinovaţii? Dar politicianismul care a înşelat în fiecare zi, de 12 ani, nu este vinovat? Dar sutele de mii de venetici, jidani, care au venit peste capul lor ca lăcustele, să le ia pământul rămas de la strămoşi şi să-i robească, aceştia nu sunt instigatori şi provocatori? Dar domnii din Sărindar care necinstesc mândria noastră de stăpânitori în ţara aceasta, aceştia nu sunt provocatori?

ROMÂNI,

Iată un exemplu tipic din care se poate vedea adevărata cauză a „dezordinilor" din Bucovina şi Maramureş.

Universul din 17 iulie 1930 publică următoarea statistică: la Cernăuţi: copii în vârstă de şcoală, curs primar: 12.277 din care români (băieţi şi fete) 3.378 iar restul de 8.825 străini. Ce dovadă de copleşire a elementului românesc din nordul ţării mai doriţi? Unde voiţi să fugă din faţa acestei năvale uriaşe şi ucigătoare sufletul neamului românesc? Îi bârfiţi şi îi loviţi şi-i ofensaţi, că s-ar ridica pentru pâine şi „situaţie economică proastă", când în realitate ei se înalţă cutezător, să apere fiinţa românismului la graniţa de nord. Pentru ce nu s-a găsit nici un bărbat politic să-i spuie Majestăţii Sale adevărul:

MĂRIA TA,

Nenorociţii aceştia nu cer pâine. Cer dreptate! Cer eliberarea sufletului românesc care trage să moară, înăbuşit în Maramureş şi Bucovina. Cer măsuri în contra sutelor de mii de jidani, ghiftuiţi, rotunzi şi albi va viermii, care-i sfidează în fiecare zi în sărăcia lor, sub protecţia tuturor autorităţilor româneşti.

Desigur, ştiu ei bine, domnilor ziarişti, că nu prin manifestări violente vor putea rezolva o asemenea problemă: dar ajunşi la limita de pe urmă a răbdării, ei vor să impună o conducere românească României; să forţeze legiferarea românească: legi de protecţie a elementului românesc în România.

DOMNILOR DIN SĂRINDAR,

Poate voiţi ca prin insultele neîncetate cu care răniţi sufletele româneşti, să mă vedeţi într-o bună zi în fruntea sfinţilor răsculaţi

din Maramureş? Să ştiţi că în clipa aceea v-a sunat ceasul şi v-a sunat şi scândura!

În orice caz, dacă legile vi se par insuficiente ca să vă poată domoli, eu vă declar că am destulă putere pentru ca să vă pun la locul vostru şi să vă fac să înţelegeţi în ce ţară trăiţi.

Dacă nu vă liniştiţi, voi chema în contra voastră tot ce este viu în ţara asta, hotărât să lupt prin toate armele pe care mi le va pune la dispoziţie mintea.

ROMÂNI,

O Românie nouă nu poate ieşi din culisele partidelor, după cum România Mare n-a ieşit din calculele politicienilor, ci de pe câmpiile de la Mărăşeşti şi din fundul văilor bătute de grindina de oţel.

O Românie nouă nu poate ieşi decât din luptă. Din jertfa fiilor săi.

De aceea, nu politicianismului mă adresez astăzi. Ci ţie, soldat. Înalţă-te! Istoria te cheamă din nou aşa cum eşti. Cu mâna ruptă. Cu piciorul frânt. Cu pieptul ciuruit. Lăsaţi-i pe neputincioşi şi pe imbecili să tremure.

Voi, daţi lupta cu bărbăţie.

În curând, Garda de Fier vă va chema la o mare întrunire în Bucureşti întru apărarea maramureşenilor, copiii lui Dragoş Vodă şi a bucovinenilor, fiii lui Ştefan cel Mare şi Sfânt.

Scrieţi pe steagurile voastre: Străinii ne-au copleşit. Presa înstrăinată ne otrăveşte. Politicianismul ne omoară.

Sunaţi din trâmbiţe alarma. Sunaţi din toate puterile.

În clipa când duşmanii ne copleşesc şi politicienii ne vând, români, strigaţi cu înfrigurare ca pe potecile munţilor, în ceasurile de furtună:

PATRIA! PATRIA! PATRIA!

Corneliu Zelea Codreanu ,
„Şeful Legiunii"

În urma acestei acţiuni, evreimea acţionează furibund prin presa din Sărindar – Bucureşti - cu tot felul de minciuni calomnioase şi infamii la adresa Mişcării Legionare şi a Gărzii de Fier. La 11 ianuarie 1931 domnul Ion Mihalache de la Ministerul de Interne – guvernul ţărănist - printr-un jurnal al Consilului de miniştri

dizolvă – pentru prima dată - Mişcarea Legionară şi Garda de Fier (idem opera citată, pag 300-302). Sediile din toată ţara îi sunt devastate şi sigilate, mulţi legionari, în frunte cu Corneliu Zelea Codreanu, sunt arestaţi pe baza unui fals document publicat de ziarul evreiesc „Dimineaţa" şi celelalte ziare evreieşti din Sărindar scriu despre complotul armat împotriva Statului de Drept. După 87 de zile petrecute la închisoarea Văcăreşti sunt judecaţi şi achitaţi pe rând de cele trei instanţe de judecată şi eliberaţi. Iar Codreanu, în opera citată ,la pagina 309 concluzionează:

„Iată-ne cu două hotărâri: una a d-lui Mihalache, prin care „Legiunea Arhanghelul Mihail" şi „Garda de Fier" sunt dizolvate ca organizaţii subversive şi periculoase pentru existenţa statului român, iar alta a întregii justiţii româneşti: Tribunal, Curte de Apel şi Casaţie, în unanimitate, după care, tinerii aceştia n-au nici o vină, Legiunea şi Garda nu sunt periculoase întru nimic, nici ordinii publice, nici Siguranţei Statului. Cu toate acestea, sediile noastre rămân sigilate pe mai departe."

Tot în continuare scrie la pagina 210:

„În aprilie cade guvernul naţional-ţărănesc. Vine guvernul Iorga- Argetoianu.

Legiunea fiind dizolvată, îmi înscriu mişcarea la comisia electorală centrală sub o nouă denumire: „Gruparea Corneliu Z. Codreanu", alegându- mi semn electoral;

Noua denumire, se înţelege, nu prinde în mase. Popor, presă, duşmani, guvern, tot „Garda de Fier" continuă a-i zice. Să luăm parte la alegeri. Să nu ni se mai spună că de ce nu ne punem în rând cu lumea, de ce nu uzăm de căile legale.

De la 15 decembrie 1929, de când am plecat la prima întrunire la Bereşti şi până acum, în iunie 1931, am dus-o într-o luptă şi închisoare continuă. Pe acasă nu ştiu dacă, adunând zi cu zi, am stat două luni."

La data de 31 august 1931 sunt alegeri pentru un loc vacant în parlament în judeţul Neamţ. Legionarii participă la aceste alegeri şi câştigă printr-o luptă legal susţinută. Astfel, Corneliu Z. Codreanu ajunge în parlamentul ţării.

El scrie la pagina 312 în cartea sa despre acestea, iar la pagina 313 continuă:

„Noaptea, la ora 12, s-a aflat rezultatul, într-un mare entuziasm al maselor ţărăneşti şi al echipelor de legionari şi într-o nemaipomenită deprimare a politicienilor şi a jidanilor. Garda: 11.300 voturi; liberalii: 7.000; naţional-ţărăniştii cu averescanii: 6.000; ceilalţi, mult mai puţin.

Şi astfel, în prima luptă, în câmp deschis cu forţele coalizate ale politicienilor, legionarii, deşi într-un număr redus şi dispunând de mijloace incomparabil mai mici, izbutesc să câştige victoria, împrăştiind panică în toţi adversarii."

În continuare la pagina 315 scrie:

„ÎN PARLAMENT"

În urma acestei alegeri, am intrat în Parlament. Singur, în mijlocul unei lumi duşmănoase. Fără experienţa acestei vieţi de parlamentar, fără talentul oratoriei democratice, care cuprinde multă frază goală, dar pompoasă, strălucitoare, gesturi pregătite în oglindă şi o bună doză de obrăznicie. Însuşiri cu care poţi străbate, te poţi ridica, dar pe care Dumnezeu n-a vrut să mi le dea şi mie. Probabil, pentru a-mi tăia orice tentaţie care m-ar fi îndemnat să mă înalţ prin ele.

Nu am depăşit niciodată, tot timpul cât am stat în Parlament, legile bunei cuviinţe şi a respectului pentru cei mai bătrâni, fie chiar cei mai mari adversari ai mei. N-am batjocorit, n-am luat parte la înjurături, n-am râs de nimeni şi n-am ofensat pe cineva. Aşa că nu m-am putut integra vieţii de acolo. Am rămas un izolat, nu numai datorită faptului că eram singur faţă de ceilalţi, ci un izolat faţă de viaţa aceea.

Într-o seară târziu, când şedinţa era pe sfârşite şi băncile aproape goale, mi s-a dat cuvântul.

Am căutat să arăt că ţara aceasta este cotropită de jidănime. Că acolo unde este cotropirea cea mai mare, acolo este şi cea mai înspăimântătoare mizerie omenească: Maramureşul. Că începutul existenţei jidanilor pe pământul nostru, coincide cu începutul morţii românilor. Că în măsura în care numărul lor va creşte, noi vom muri. Că, în sfârşit, conducătorii naţiei româneşti, oamenii veacului democraţiei şi ai partidelor, în această luptă şi-au trădat neamul lor, punându-se în slujba marii finanţe naţionale sau internaţionale jidăneşti.

Arăt că în portofoliul Băncii Marmorosch Blank, acest cuib iudaic de uneltire şi de corupere, sunt trecuţi o bună parte din oamenii politici, oameni pe care această bancă îi „împrumutase" cu bani: dl. Brandsch, subsecretar de stat 111.000 lei; Banca Ţărănească a d-lui Davilla 4.677.000; dl. Madgearu 401.000 lei; dl. Filipescu 1.265.000 lei; dl. Răducanu 3.450.000; Banca Răducanu 10.000.000 lei; dl. Pangal (şeful masoneriei de rit scoţian) 3.800.000 lei; dl. Titulescu 19.000.000 lei. Toţi fruntaşi ai vieţii publice româneşti.

În afară de aceştia mai sunt şi alţii. Sunt mulţi. Sunt toţi, dar n-am putut pune mâna pe listă. Fiind întrerupt de unul din ei:

Sunt bani împrumutaţi. O să plătească...

Răspund:

— Or plăti sau nu, nu ştiu, dar eu vă spun un singur lucru: există obligaţia pe care o are cineva când împrumută bani de la o asemenea finanţă, de a o satisface când este la guvern, de a o satisface când este în opoziţie şi, în orice caz, de a nu lovi în ea când trebuie să fie lovită.

Citesc apoi o listă din care arăt, fără posibilitate de replică, cum de la război şi până acum statul român a fost defraudat cu cca. 50 miliarde lei, sub conducerea democraţiei, a prea cinstitei şi prea perfectei forme de guvernare a „poporului" prin el însuşi. Conducerea „democraţiei" având la bază ideea „controlului" permanent al poporului în care poporul, marele controlor, este prădat, în timp de 15 ani de guvernare cu fabuloasa sumă de 50 miliarde lei.

Fac apoi observaţiuni critice asupra democraţiei. La urmă formulez 7 cereri:

1. Cer introducere pedepsei cu moartea pentru manipulatorii frauduloşi ai banului public.

Mă întrerupe dl. Ispir, profesor la Facultatea de Teologie:

— D-le Codreanu, d-ta te intitulezi creştin şi purtător al ideii creştine. Îţi aduc aminte că susţinerea acestei idei este anticreştină.

Răspund:

— Domnule Profesor, când este chestiunea să aleg între moartea ţării mele şi aceea a tâlharului, eu prefer moartea tâlharului. Cred că sunt mai bun creştin dacă nu voi permite

tâlharului să-mi ducă ţara le pieire.

2. Cerem revizuirea şi confiscarea averilor celor care şi-au furat ţara.

3. Cerem tragerea la răspundere penală a tuturor oamenilor politici care se vor dovedi că au lucrat în contra ţării, fie sprijinind afaceri incorecte, fie în alt mod.

4. Cerem împiedicarea pe viitor a oamenilor politici de a mai face parte din consiliile de administraţie ale diferitelor bănci sau întreprinderi.

5. Cerem alungarea cetelor de exploatatori nemiloşi care au venit pe pământul acesta să exploateze bogăţiile solului şi munca braţelor noastre.

6. Cerem declararea teritoriului României ca proprietatea inalienabilă şi imprescriptibilă a neamului românesc.

Cerem trimiterea la muncă a tuturor agenţilor electorali şi stabilirea unui comandament unic, căruia să i se supună, într-u singur gând, toată suflarea românească.

Acestea sunt cele dintâi încercări de formulare publică a câtorva măsuri politice pe care eu le socoteam mai urgente.

Ele nu sunt rodul unei cugetări îndelungate, a unei frământări ideologice, ci rezultatul unor gânduri momentane asupra a ceea ce are nevoie neamul românesc, acum, imediat.

Peste 6 luni au apărut câteva mişcări destul de populare, având în program numai cele trei puncte iniţiale: 1. Pedeapsa cu moartea, 2. Revizuirea averilor, 3. Oprirea oamenilor politici de a intra în consilii – ceea ce înseamnă că le-au mai observat şi alţii ca necesare."

Dezvăluind aceste fărădelegi ale guvernanților politici și a fraudelor lor, toate partidele politice în frunte cu presa evreiască din Sărindarul Bucureștiului, din toată țara și de peste hotare, s-au năpustit asupra Mișcării Legionare. Dar Mișcarea Legionară și-a continuat lupta spre biruința Neamului Românesc care era alături de acești tineri entuziaști

Pentru a ilustra lupta tuturor partidelor politice din țară împotriva Mișcării legionare care lupta pentru Credință, Neam și Țară, redau evenimentele întâmplate în toamna 1933 în țară ilustrate în cartea lui Mihai Sturdza „România și sfârșitul Europei. Amintiri din țara pierdută", editura Fronde, Alba Iulia, Paris,

1994, pagina 75-76:

„Furtuna se dezlănțuise asupra Legiunii chiar sub scurtele guverne Maniu, Mironescu, Vaida, sub direcția lui Armand Călinescu, viitorul asasin al Căpitanului. Dar niciuna din perioadele de persecuție suferite de Mișcare până atunci nu întrecuse în sălbăticie pe aceea din toamna anului 1933, în primele săptămâni ale Guvernului Duca. Mult mai sălbatică decât cea dezlanțuită sub un alt guvern liberal, în 1924, contra mișcării naționaliste de atunci. Nu am intenția să descriu aici atrocitățile săvârșite de zbirii Guvernului în amănuntele lor, vom cita însă în aceasta privință câteva linii din cartea „Destin de la Roumanie", a lui Henri Prost, un dușman înverșunat al Mișcării Legionare și unul dintre cei mai sistematici și perfizi calomniatori ai ei:

"Codreau nu a putut participa la campania electorală. Decretul din 11 Decembrie 1933 a interzis odată în plus Garda de Fier. Guvernul însă nu s-a mulțumit cu această a treia interzicere, el a asmuțit Poliția asupra Legiunii arestând mase întregi de legionari (peste 18.000), le-a închis sediile și le-a confiscat arhivele. Guvernul n-a ezitat să ucidă; după anumite informații, liberalii ar avea pe conștiință zece legionari uciși, după altele treizeci. Riposta Gărzii de Fier a fost promptă. În seara zilei de 29 Decembrie, pe peronul Gării din Sinaia, Duca, ce tocmai ieșise dela o audiență la Suveran, în timp ce se pregătea să ia trenul pentru București, este împușcat de către trei legionari.

Împrejurările acestui asasinat au făcut obiectul a foarte violente controverse. Sigur este însă că Duca a cam sărit peste cal sau că poliția lui a trecut peste ordinele primite. **CINE A LUAT ÎNSĂ INIȚIATIVA DE A INTERZICE GARDA DE FIER? ȘTIM CĂ DUCA SE GÂNDEA LA ASTA ÎNCĂ DE DINAINTEA LUĂRII PUTERII. PE DE ALTĂ PARTE,TITULESCU A IMPUS ACEASTĂ MĂSURĂ , CA O CONDIȚIE SINE QUA NON A COLABORĂRII SALE CU GUVERNUL LIBERAL, CONSIDERÂND CĂ TREZIREA NAȚIONALISMULUI STÂNJENEA IN MOD GRAV POLITICA SA".**

Răspunsul la întrebarea D-lui. Prost este foarte simplu: inițiativa dizolvării prin fier și foc a Gărzii de Fier a fost luată de Léon Blum. Într-o vizită la Paris, unde fusese pentru a primi

învestitura acelor cercuri, fără de aprobarea cărora, de la ocuparea Tronului de către Carol al II-ea, nu se putea obține nimic în viața noastră politică, Ion Duca, viitorul prim-ministru, făgăduise că una din primele sale măsuri, dacă i se va permite de a lua puterea, va fi punerea Gărzii de Fier în afară de lege. Duca întârzia însă cu executarea făgăduinței sale. Șovăielile și neliniștea lui mi-au fost povestite de Dl. Miroslav Arczicievski, ministrul Poloniei la București și de Baronul Guillaume, ministrul Belgiei. Amândoi avuseseră o lungă conversație cu Primul-Ministru în zilele precedente omorârii lui: „Nu-mi place ceea ce am fost silit să fac " le-a spus Duca. „Nu-mi place ceea ce am fost silit împotriva acestor tineri, împotriva Tineretului Țării. Am grele presimțiri". Ambii miniștri străini l-au întrebat de ce luase atunci această atât de provocatoare măsură. Duca le-a răspuns, cu o oarecare violență: "„Din cauza lui Titulescu! M'a amenințat cu demisia lui, dacă nu lichidăm Garda și cu prăbușirea întregii construcții a politicei noastre externe. Nu putem să rămânem fără de aliați".

Impulsul final către nedreapta și sângeroasa represiune a fost dat însă de zgomotoasa erupție a lui Léon Blum în Consiliul de Miniștri Francez — din care nu făcea parte la acea vreme — cerând guvernului să exercite toată presiunea posibilă asupra lui Ion Duca pentru a-l sili să se conformeze promisiunii date. Această irupțiune și această presiune au obligat în mod irezistibil pe Duca să cedeze amenințărilor lui Titulescu. Înțelegerea dintre Titulescu și cercurile socialiste, radical-socialiste și, în general, cu toate cele care râvneau la o alianță franco-sovietică, nu s-a dezmințit nici într-un moment. Cred că moartea lui Ion Duca a folosit acestor cercuri în două moduri: procesul legionarilor, care s-a terminat cu condamnarea celor trei atentatori și cu achitarea lui Codreana și a camarazilor săi, a silit totuși Mișcarea la o perioadă de retragere și de ne-activitate. Pe de altă parte, suntem convinși că Duca, prea debil sufletește pentru a scutura din capul locului jugul Puterilor Anonime, nu ar fi urmat pe Titulescu până la obiectivul final al politicei sale: deschiderea granițelor răsăritene ale României Armatelor Sovietice în cazul unui nou război european.

Supus acestor forțe, prin oportunismul său politic, Duca nu era, ca Titulescu, agentul lor."

Trebuie să precizez că cei trei criminali care l-au omorât pe Duca la Sinaia erau legionari macedoneni: **Nicolae Constantinescu, Ion Caranica, Doru Belimace** - profund creștini care **au renunțat la mântuirea lor**. Pentru a opri măcelul nedrept dezlănțuit împotriva legiunii, mișcarea legionară a fost dată în judecată. Codreanu, fiind bine ascuns pentru a nu fi omorât, a fost salvat și s-a reprezentat la proces. Au fost condamnați doar cei trei criminali iar mișcarea legionară a fost achitată.

Sunt prea multe fapte și evenimente care s-au întâmplat în decursul anilor, dar trec peste ele ca să nu îngreunez acesată scriere. Însă dau cuvântul lui Codreanu care scrie, la paginile 146-147 din cartea „Circulări și Manifeste" de Corneliu Zelea Codreanu, colecția „Europa", Munchen, ediția a 5-a, 1981.

Și acum, la zece ani vom spune vrăjmașilor noștri:

După zece ani rezultatul uneltirilor voastre este acesta: suntem un milion! Un milion de suflete, femei, copii, bărbați și bătrâni, care au o credință nouă, care trăiesc, care luptă, care jertfesc sub steag legionar, care așteaptă România legionară și cred într-însa. Unde vă este biruința? Căci dacă n-ați putut nimici cinci suflete, cum veți putea nimici de două sute de mii de ori mai mulți?!" (Am citat din Circulara nr. 79.)

Cred că am adus suficiente argumente prin care să dovedesc că Mișcarea Legionară nu a fost fascistă, nazistă, colaboraționistă sau a săvârșit crime de război, așa cum este acuzată pe nedrept de această LEGE NR. 217/2015, scoțând-o în afara legii.

Susțin cu tărie că Mișcarea Legionară a fost, în primul rând, o mișcare spirituală de regenerare a sufletului Neamului românesc si de salvare a lui împotriva dușmanilor din țară și de peste hotare, de ieri și de azi.

Vreau acum să susțin și să combat cea de-a doua hotărâre a acestei legi nedrepte afirmând și aducând argumente concrete:

Că în România nu a fost niciun Holocaust împotriva evreilor.

Primul care a afirmat această mare minciună sfruntată a fost

rabinul şef al României Moses Rosen. Pentru susţinerea acestei afirmaţii redau cele întâmplate cu biserica ortodoxă din Paris a diasporei româneşti după 1945, al cărui slujitor era preotul legionar Vasile Boldeanu, care nu se subordona Patriarhiei din Bucureşti ce era sub comunism. Flor Strejnicu, în cartea sa: „Mişcarea Legionară şi evreii", editura Imago, Sibiu 1996, la paginile 189-194 scrie:

„Biserica română din Paris însă, trecând sub altă jurisdicţie, îl alege pe Boldeanu slujitor al acesteia, fără să aibă niciun fel de relaţii de subordonare faţă de Patriarhia Ortodoxă Ramână de la Bucureşti. În această situaţie, statul român încearcă fel de fel de presiuni asupra comunităţii româneşti din Paris, numind preoţi, trimiţând emisari ai Patriarhiei, intervenind prin Ambasadă, sau pur şi simplu luând cu asalt clădirile aparţinând Bisericii, dar toate s-au oprit în faţa dârzeniei cu care exilul românesc din Franţa s-a opus acestor manevre. În cele din urmă, conducerea comunistă de la Bucureşti încearcă o altă cale şi anume reuşeşte să atragă două personalităţi din Paris, pastorii Jean-Pierre Block şi Michel Philippe Laroche. Aceştia, în urma unor false informaţii căpătate de la Ambasadorul României la Paris, Flitan, publică în revista „Le Droit de Vivre", o serie de articole în care preotului Boldeanu i se aduc multe acuze.

Unul din articole este de fapt un interviu luat rabinului Moses Rosen, reprodus mai jos:

„Cu ocazia unei scurte escale între New-York şi Bucureşti, l-am întâlnit la Paris pe Dr. Moses Rosen, mare rabin de România. Întâlnirea noastră neîntreruptă a evocat tristul chin al presiunii hitleriste în Europa şi în particular crimele şi spolierea oamenilor, de care faimoasa Gardă de Fier este vinovată în România în acea epocă.

Intrebările noastre au încercat să delimiteze în particular personalitatea lui Vasile Boldeanu care, cititorii noştri o ştiu, exercită şi astăzi funcţiile de preot slujitor la biserica Română din Paris.

- *Boldeanu nu a intervenit, deci, niciodată să modereze zelul distrugător al partizanilor săi?*
- Dimpotrivă, chiar Boldeanu a dat semnalul pogromului care, între 21-24 ianuarie 1941, avea să decimeze populaţia

evreiască din România. Dezlănțuiți și siguri de nepedepsire, gardiștii se dedau în aceste patru zile la expediții sălbatice, dând foc sinagogilor și magazinelor evreiești, jefuind și distrugând orbește, târând sute de persoane - bărbați, femei și copii - în pădurea Jilava lângă București, unde victimele sufereau cele mai urâte violențe. (Toate aceste fabulații auapărutîn"Le Droit de Vivre" februarie 1974!).

Față de aceste false acuze, preotul Boldeanu a fost obligat să-i acționeze în judecată pe cei doi autori ai articolelor defăimătoare. Au avut loc două procese, urmate de două apeluri, la toate cele 4 acțiuni preotul Boldeanu având câștig de cauză, drept pentru care acuzații Jean-Pierre Block și Michel Philippe Laroche au fost condamnați. Ambasada Română ,însă, fiind implicate direct în aceste acuze, a adus de la București o serie de martori în marea lor majoritate evrei, printre care și Rabinul Șef al Romaniei Moses Rosen. Acesta din urmă, pe lângă falsele acuzații aduse de cei doi în revista „Le Droit de Vivre", afirmă că preotul Boldeanu a organizat pogromul de la București și în final cere extrădarea acestuia în România. Acesta era de fapt scopul pe care Ambasada Română și-l propusese: extrădarea.

Avocatul preotului Boldeanu, domnul V. V. Stanciu, a demonstrat totala lipsă de corectitudine a tuturor martorilor și pe rând a respins cu date ferme toate acuzațiile. În sprijinul avocatului preotului Boldeanu, spre surpriza tuturor și mai ales furia Rabinului Moses Rosen, a venit mărturia scrisă a altui rabin: dr.

David Safran din Ierusalim, care atât prin cartea „Satana", cât și printr-o scrisoare deschisă către V. V. Stanciu, arată adevărata față a rabinului Rosen și nu numai a lui, iată ce scrie rabinul David Safian:

„Zilele acestea are loc la Paris procesul contra preotului Boldeanu pentru care partidul comunist român a trimis o importantă delegație în capul căreia se găsește Moses Rosen, rabinul șef roșu, cu misiunea de a crea o atmosferă adecvată cu scopul de a-l acuza de toate crimele legionare, pentru ca în final Ambasada Română la Paris să pună mâna pe biserica română din Paris și pe edificiile sale. Apărătorul preotului Boldeanu, domnul V. V. Stanciu, în scopul de a răspunde inepțiilor agenților

evrei din parlamentul lui Ceauşescu, a citat pasagii din lucrarea mea autobiografică „Satana", apărură în Israel , în 1965.

În această lucrare, acuz direct pe Moses Rosen de a fi masacrat şi asasinat cu sânge rece pe toţi cei care s-au opus pentru ca el să devină patronul tuturor actelor criminale. «Prinţul» Moses Rosen, care s-a erijat în erou evreu, este teribil de supărat şi în furia sa obişnuită, în plină şedinţă publică a tribunalului în care sute de urechi îl ascultau şi numeroşi ziarişti străini l-au notat, acest sinistru individ a găsit normal să mă insulte. Murdarele sale cuvinte au apărut atât în presa franceză, cât şi în presa română a exilului. Tot procesul preotului Boldeanu este o farsă sinistră montată de comunişti (...). Rosen are nevoie de victime: Boldeanu, episcopul Trifa al Americii şi astfel el inventează acuzaţii. El uită că adevărul urcă la suprafaţă, onest, ca uleiul de măsline." Această scrisoare a fost datată: 19 aprilie 1975.

Un alt martor evreu, domnul Léon Wolfinger, a recunoscut la întrebarea pusă de V .V. Stanciu că preotul Boldeanu, în calitatea sa, a avut ocazia sa ajute evreii români refugiaţi la Paris fără nici un fel de discriminare.

Atât două procese, cât şi apelurile făcute de acuzaţi au fost sancţionate de Tribunal prin condamnarea cu pedepse pecuniare pentru delictul de defăimare.

Calculul făcut de guvernul de la Bucureşti a fost diabolic: să opună sinagoga Bisericii ortodoxe; cele două religii înfruntându-se între ele, victoria Ambasadei Române din Paris devenea uşoară. Astfel, martorii expediaţi cu grijă din România, în marea lor majoritate evrei (Rosen, Bloncourt, Fegelson, Frederich Geran, Isidor Vais, Solomon Barat), precum şi „mărturii" expediate în scris ale altor evrei (Goldberg Berta, Stelian Steiner), au eşuat în faţa adevărului.

Calomnia evreilor comunişti, stimulată cu diplomaţie de guvernarea comunistă, a fost condamnată de un tribunal al unei ţări democrate.

Închei acest capitol cu finalul cărţii lui Jean Miloe din care am extras majoritatea datelor expuse:

„Şi acum un gând pentru Franţa. După această înşiruire impresionantă de probe privind această luptă epică, concluzia care se impune oricărui spirit imparţial este de a vorbi şi a scrie

cu litere de foc:

Fericită țara care are judecători luminați și integri!

Fericită țara care posedă o administrație publică sănătoasă, competentă și independentă și care respectă Drepturile Omului.

Această țară este Franta.

Din cele relatate se vede clar izvorul acestor acuzații mârșave și mincinoase aduse neamului romanesc. Rabinul șef Rosen Moses se vede clar ca a fost de rea credință și de-a dreptul un mare mincinos.

Să arăt acum prin fapte că românii nu i-au asuprit pe evrei, din contra că i-au apărat împotriva nemților care îi vânau.

În timpul celui de-al doilea Război Mondial ostașii români de origine evreiască n-au fost trimiși pe font ca să moară alături de ostașii români, ci au fost lăsați la vatră, văzându-și nestingheriți de interesele lor personale.

Această măsură a lui Antonescu de a nu trimite pe evrei pe front, nu a fost luată din mărinimie, ci pentru că în timpul Primului Război Mondial 82% dintre ostașii evrei au dezertat și au pactizat cu inamicul. Gabriel Constantinescu în cartea sa: „Evrei în România", editura Fronde, Alba Iulia-Paris, 2000, scrie la pagina 114:

„După datele furnizate de Alianța Israelită Universală, în august 1926 au fost mobilizați circa 32.000 de soldați, gradați și ofițeri auxiliari evrei. Aprecierile făcute la adresa comportamentului lor ca ostași nu sunt prea măgulitoare din punct de vedere al valorilor civice și ostășești unanim recunoscute. Se pare, însă, că evreii se ghidează după îndreptarele unei scări de valori specific iudaice, în raport de care au acționat consecvent. Din cei 32.000 de evrei mobilizați, 26.000 - adică 82 % - au dezertat la inamic, au spionat, au comis acte de trădare sau au pactizat cu inamicul în teritoriul ocupat."

Antonescu a fost silit să-i ocrotească, pentru a feri ostașii români de trădători și de dezertori la inamic. ',

Și ca să marcheze această bună voință, a obligat tineri evrei să curețe zăpada de pe străzile din București și din toată țara, ei sau românii plătiți de ei.

Relatez acum un fapt trăit de mine personal. În 1942 eram elev

în clasa a patra la "Liceul comercial Regele Mihai I" din Bucureşti de pe strada Traian. Antonescu, pentru românizarea economiei naţionale, a dat dispoziţii ca elevi din liceele comerciale să execute sîmbăta practică economică-comercială (cei din clasa a IV-a în marile magazine comerciale, iar cei din clasa a VIII-a în birourile bancare, comerciale şi industriale). Eu am fost repartizat la cel mai elegant magazin de încălţăminte Bucureşti „Nellu Mihăilescu" de pe Calea Victoriei vis-a-vis de Palatul telefoanelor şi a fostului Teatru Naţional, care era şi furnizorul de încălţăminte al Casei Regale.

În acest mare şi elegant magazin lucrau şi doi vânzători destul de tineri, evrei foarte eleganţi: Mircea şi Costică (numele lor evreieşti nu le-am cunoscut). Pe aceşti doi evrei nu i-am văzut să cureţe zăpada niciodată în Bucureşti. Mircea era şi negustor de piei exotice de încălţăminte (de crocodil, de şopârle), pe care le cumpăra de la nemţi, care le aveau drept „captură de război", şi le vindea marilor ateliere de încălţăminte din Bucureşti. Pe mine personal m-a rugat să-i aduc un plic cu bani de la un mare negustor român din Bucureşti de pe strada Smârdan, care avea şi un mare atelier de încălţăminte. Am relatat acest caz concret pentru a arăta că în timpul războiului evreii îşi vedeau nestingheriţi de afacerile lor personale. Nu erau prigoniţi. Tatăl meu, veteran din primul război mondial, rănit, a fost concentrat de multe ori deşi avea peste 45 ani şi era tată a şapte copii. Asta pentru că nu avea bani să plătească osia nedreptăţilor lui Antonescu.

Despre aşa-zisul **pogrom de la abatorul din Bucureşti** din 21-23 ianuarie 1941, s-au scris şi se mai scriu multe minciuni sfruntate. Flor Strejnicu, în cartea citată dedică un întreg capitol intitulat „Pogromul de la abator", pagina 175-186, din care dau doar următorul citat de la pagina 185:

„Eugen Cristescu, poate cel mai înverşunat duşman al Mişcării legionare, a luat parte la scoaterea în ilegalitate a partidului care reprezenta mişcarea şi care a mistificat întreg adevărul cu privire la crimele care ar fi fost comise de legionari, a avut totuşi, în închisoare, un moment de mustrare de conştiinţă şi i-a declarat lui Gabriel Bălănescu: „„ aţi fost acuzaţi voi, legionarii, ca aţi omorât evrei la abator; personal am anchetat: nici un evreu n-am găsit asasinat la abator; unul singur în apropiere, ucis de

de vagabonzii din Bucureşti."

Tot în cartea lui Gabriel Bălănescu „Din împărăţia morţii", din care am extras acest pasaj, mai citim la pagina 101 mărturisirile lui Petre Pandrea, comunist, cumnat al lui Pătrăşcanu, care, în închisoare fiind, i-a mărturisit autorului.

„Planează asupra legionarilor o mare acuzaţie, aceea că la abator, la rebeliune, au ucis evrei şi i-au agăţat în gârlige. Ei bine, nu-i adevărat şi asta o spune Petre Pandrea, careva v-a fost adversar şi vă mai este încă. Am făcut parte dintr-o comisie internaţională de ziarişti francezi şi americani, care au făcut o anchetă la abator. Nu am găsit niciun evreu agăţat în cârlige."

Chiar generalul de securitate Pacepa, în cartea sa intitulată „Orizonturi roşii" pledează pentru teza că fotografia document e un fals, că fotografia e trucată (Flor Strejnicu, pagina 177).

Afirm cu tărie că în România nu a fost nici un holocaust împotriva evreilor. Aceasta este o mare minciună scornită tot de evrei, pentru ca să ne stăpânească ţara şi să ne facă pe noi robii lor în propria noastră ţară. Pentru susţinerea acestei afirmaţii citez din cartea lui Nicolae Paulescu: „Spitalul, Coranul, Talmudul, Franc-Masoneria" Bucureşti, 1913 - următoarele cuprinse la pagina 148:

„În 1868, treizeci de deputaţi români, având în capul lor pe preşedintele Camerei, denunţară guvernului - şi, în acelaşi timp, lumii întregi - că evreii „încearcă să înfiinţeze în România acel stat jidovesc, care ar fi prima realizare a ideilor lor de dominaţie asupra popoarelor creştine.

Şi deja presa întreaga din Europa repetase strigătul de disperare al poporului român, Palestina din Bucureşti, noul Ierusalim".

Se înţelege, deci, ura furioasă ce agita toată ovreimea, când se refuza iudeilor din România dreptul de cetăţenie. Este o chestie vitală ce priveşte naţia jidovească întreagă".

Chabauty, L. cit., p.173. Expunerea de motive a proiectului de lege în contra emancipării ovreilor din România; în Monitorul Oficial, 1868.
Archives israélites, XVI, p. 719, 1866

Deci, încă din secolul XIX românii şi-au dat seama de intenţiile

şi năzuinţele evreilor de a cuceri ţara noastră binecuvântată de Dumnezeu, grădina maicii Domnului care a fost apărată de două milenii cu sângele vitejilor noştri strămoşi. Pentru acest adevăr au luptat Mihai Eminescu, Mihail Kogălniceanu, Vasile Alecsandri, Vasile Conta, Titu Maiorescu şi alţi patrioţi din secolul XX. Iar noi astăzi aruncăm cu noroi în obrazul lor spunând că în ţara noastră a fost holocaust împotriva evreilor pentru ca ei să ne înrobească. Din contră, în timpul celui de-al doilea Război Mondial i-am apărat pe evrei de urgia nazistă şi horthistă.

Domnul Elie Wiesel, după câte ştiu este evreu de origine maghiară şi a cărui familie a fost decimată în lagărele naziste. Fiind copil, a reuşit să fugă din Ungaria şi s-a adăpostit în România unde a fost apărat şi crescut de români. Drept mulţumire, prin Institutul care îi poartă numele, socotesc că ne impune această lege mincinoasă în scopul arătat mai sus. Aceasta este părerea mea şi o afirm cu tărie în baza libertăţii cuvântului garantat de constituţie.

Pentru susţinerea acestor afirmaţii, aduc în continuare mai multe argumente concrete.

Prin ţara noastră au trecut toţii evreii care au reuşit să fugă din Polonia ocupată de nemţi, îmbarcându-se în Constanţa. Şi în curtea noastră din Bucureşti a locuit pentru scurt timp o familie de evrei care a plecat în străinătate. De asemenea, au venit din Ungaria evreii asupriţi de teroarea horthystă şi s-au adăpostit în România. Ţara noastră a fost salvarea lor.

Camaradul şi prietenul meu legionar Vasile Blănaru, scriitor, mi-a spus că în ghetoul nazist din Varşovia - Polonia, ocupată de nazişti, a fost capturat şi un Înţelept al Sionului. Toate evreimea internaţională a tăbărât pe capul lui Antonescu pentru a-i permite acestuia să treacă prin ţara noastră în toată siguranţa şi să fie apărat. La Bucureşti l-au primit şi a dat mâna cu el Ion Antonescu, Mihai Antonescu şi generalul Alexandru. În regulamentele talmudice este prevăzut că toţi goimii care au cunoscut un Înţelept al Sionului, în această calitate, trebuie să fie omorât. Despre cei doi Antoneşti toată lumea ştie cum au murit - prin condamnare la moarte şi executaţi. Cu generalul Alexandru s-au întâmplat următoarele:

Generalul Alexandru a fost guvernatorul Transnistriei. Toţi cei

12 guvernatori ai teritoriului sovietic ocupat de nemți în timpul războiului au fost judecați și au fost condamnați la moarte fiind executați. Doar Generalul Alexandru, legionar, a fost salvat. Fiind judecat la Odesa, a fost salvat de evreii de acolo, care au depus mărturie la tribunal, spunând că în tot timpul ocupației naziste generalul Alexandru i-a ocrotit și i-a salvat. Întors în București, după 23 august, a fost rejudecat de comuniști și pe baza unor minciuni inventate de evrei a fost condamnat la moarte pentru adevărul adevărat că a dat mâna cu acel înțelept al Sionului. Am relatat acest fapt pentru a arăta că noi Românii nu i-am urât sau dușmănit pe evrei pentru că în mijlocul lor s-a născut Iisus Hristos și prin ei am dobândit credința noastră străbună ortodoxă. Trebuie să ne apărăm de iudeii talmudici de ieri și de astăzi care-l urăsc și dușmănesc pe Iisus Hristos. Noi am fost și trebuie să fim un neam profund creștin și iubitor de aproape.

Sunt foarte mulți adevărații evrei în statul Israel de azi, care s-au născut și au trăit în România, care au mărturisit și au scris cuvinte de laudă despre noi românii. Este plin „jurnalul fericirii" și celelalte scrieri ale călugărului evreu trecut la ortodoxie Nicolae Steinhardt cu exemple de mărinimie și dragoste față de legionari.

Sunt foarte multe de spus în acest sens, dar mă opresc aici. Repet că suntem și trebuie să fim la fel de ospitalieri ca strămunii noștri. Corneliu Zelea Codreanu, în 1936, a spus: „dacă Armata roșie va trece prin țara noastră biruitoare, nu vor pleca până nu ne vor bolșeviza, până nu ne vor sataniza. Astăzi suntem în mare măsură satanizați. În majoritate suntem egoiști, puțini credincioși, dușmănosi și ne urâm unii pe alții spre distrugerea noastră ca neam și țară".

Această lege împotriva căreia am scris acest protest, și repet pe bună dreptate că este antiromânească și imorală (se bazează pe minciuni sfruntate), va deschide din nou porțile închisorilor pentru adevărații români care vor avea curajul și vor spune și vor scrie adevărul și numai adevărul despre trecutul glorios al neamului românesc.

Această lege scoate în afara legii Mișcarea legionară care nu a fost fascist, cum am arătat cu multe argumente concrete de netăgăduit. Chiar și cel mai mare dușman al legionarilor, ex- generalul de securitate Mihai Pacepa, în „Orizonturi roșii"

spune că peste 70 la sută din deținuții politici au fost legionari sau simpatizanți ai legiunii, pentru că, spun eu, au luptat pentru credință, neam și țară și s-au jertfit pentru acest ideal.

Dar legile de astăzi din țara noastră **nu scot în afara legii comunismul** care-a terorizat țara timp de 45 de ani, în care timp au trecut prin închisori, lagăre, canal și celelalte mijloace cumplite de tortură peste 2 milioane de oameni (chiar și evrei) și au murit în acest infern peste 100.000 de oameni nevinovați. Acest lucru îl impun dușmanii neamului cu această lege.

În concluzie, afirm încă odată, cu mult curaj, riscându-mi chiar viața (știu că evreii talmudici sunt foarte răzbunători), aceste adevăruri adevărate în care cred nelimitat, pe baza Constituției care este în vigoare și care garantează libertatea cuvântului că:

1. Mișcarea legionară nu a fost o mișcare o mișcare fascistă, nazistă sau colaboraționistă, ci a apărat credința, neamul și țara, pentru care ideal s-au jertfit zeci de mii de martiri.
2. În România nu a fost un holocaust împotriva evreilor, ci a fost un adevărat Holocaust împotriva românilor în timpul dictaturii criminale comuniste. Țara este plină de gropi comune, de cruci și troițe unde au fost omorâți români; sunt liste și acte cu numele celor sacrificați. Într-un cuvânt sunt dovezi concrete că în România a fost un adevărat holocaust împotriva adevăraților români.

În schimb, pentru dovedirea holocaustului împotriva evreilor din România, eu păcătosul nu cunosc decât vorbe și cuvinte că au fost omorâți cei patru sute de mii de evrei; deci de patru ori mai mulți decât românii pentru care avem probe concrete. Mă întreb eu, păcătosul, unde sunt gropile comune, mormintele și listele cu numele celor patru sute de mii de evrei omorâți de români. În țara noastră nu au fost camere de gazare sau crematorii în care să fi fost decimați evrei. În schimb, am arătat în cele scrise cu date concrete că noi românii i-am apărat și ocrotit pe evrei. În lipsa acestor probe concrete eu afirm că în țara noastră nu au fost omorâți cei patru sute de mii de evrei. Aceasta socotesc că este o mare minciună care ne este impusă prin această lege și care otrăvește sufletele noastre și mai ales ale copiilor noștrii din școli.

Dacă cumva greşesc, să mă ierte Dumnezeu!

În încheiere mă adresez cu smerenie şi plecăciune Domnului Preşedinte al României, domnilor guvernanţi şi domnilor parlamentari care aţi semnat, iniţiat şi votat această lege antiromânească, şi socotesc pe bunăcredinţă că nu aţi cunoscut aceste adevăruri adevărate relatate şi trăite de mine, păcătosul. De aceea, în necunoştinţă de cauză aţi îngăduit apariţia acestei legi care socotesc eu, păcătosul, că v-a fost impusă.

În cazul în care nu veţi putea face aceasta, şi eu voi fi judecat şi condamnat în baza acestei legi antiromânească la închisoare, nu voi putea suporta detenţia, ca în tinereţe, bătrân fiind de peste 87 de ani şi foarte bolnav, deci mă veţi condamna la moarte. Nu vă acuz şi nu vă blestem pentru aceasta, ci vă mulţumesc eu, păcătosul, că m-ati înregimentat şi pe mine nevrednicul în rândul martirilor neamului romanesc, pentru că am îndeplinit cuvântul lui Iisus Hristos care a spus: *„Eu sunt cuvântul, adevărul şi viaţa, fără de mine nu veţi putea face nimic"*.

Aşa să-mi ajute Dumnezeu!

Monah Teodor Stănescu

De la Sfânta Mănăstire „Sfinţii Arhangheli Mihail şi Gavriil"
din satul Petru Vodă, Comuna Poiana Teiului
- jud. Neamţ
Telefon 0743 199 603

Pe bună dreptate se spune că:
„Neamurile care nu-și cunosc
trecutul sunt sortite pieirii”
Deci noi, care ne-am jertfit tinerețea și viața, suntem datori să mărturisim adevărul adevărat pentru a salva Neamul românesc de la pieire.

Așa să ne ajute Dumnezeu!
Monah Teodor Stănescu